

FEBRUARI 2024

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

VÅR FRÄLSARE
FOKUSERADE PÅ GLÄDJE

JESU KRISTI EVANGELIUM

Där varaktig glädje finns, s. 4

LÄRDOMAR FRÅN PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Fyra principer att tillämpa i våra egna ämbeten, s. 12

"De strävade framåt och höll ständigt fast vid ledstången av järn tills de kom fram och föll ner och åt av trädets frukt."

1 NEPHI 8:30

Kyrkan handlar om att hjälpa alla Guds barn

Från Vanuatus bergiga öar till Belgiens böljande kullar finns de 17 miljoner medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i över 31 000 församlingar och grenar över hela världen.

Att stödja en världsomfattande kyrka är en kolossal ansträngning som innefattar att man hanterar tionde och fasteoffer, bygger och underhåller möteshus och tempel samt producerar och distribuerar evangelieresurser som skrifterna och psalmböcker.

Det här är några av de många ansvar som presiderande biskopsrådet har, som arbetar under ledning av första presidentskapet för att handha kyrkans timliga angelägenheter, eller fysiska aspekter.

Jag visste inte så mycket om presiderande biskopsrådet innan jag skrev en serie för *Church News* om kyrkans timliga angelägenheter. Jag lärde mig inte bara om presiderande biskopsrådets roll och syfte i kyrkan; jag upptäckte också hur deras arbete kan hjälpa oss i våra egna liv och ämbeten (se s. 12).

En princip jag lärde mig är att kyrkan handlar om människor – från Vanuatu till Belgien och överallt däremellan. Det handlar om att hjälpa alla Guds barn välja att återvända hem till honom och ta emot Frälsarens försonings välsignelser. Som äldste D. Todd Christofferson lär i det här numret: "Varaktig glädje kommer av att hålla ut i Jesu Kristi evangelium och hjälpa andra att göra detsamma" (s. 4).

Jag hoppas att den här sanningen kan vara verklig för var och en av oss.

Med vänlig hälsning,

Sydney Walker
Kyrkonytt

GUDS KÄRLEK AV SABRINA SQUIRES

”På evangeliets stig finns det glädje i resan och glädje i slutet.”

– äldste D. Todd Christofferson, sidan 4

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga
Februari 2024
Årgång 148 nr 2
Liahona 19276

OMSLAG

Detalj från skulptur av Joseph Brickey; foto: Cody Bell

INNEHÅLL

4 Den varaktiga glädjen i att leva efter evangeliet

Äldste D. Todd Christofferson

Hur kan evangeliet hjälpa oss att finna glädje som varar?

10 Tionde: Vårt uttryck för tro

Rossano "Rancee" Datiles

Genom att göra uppoffringar för att betala tionde lärde vi oss som familj mycket om tro.

12 Fyra principer som vi kan lära oss av hur presiderande biskopsrådet verkar

Sydney Walker

Presiderande biskopsrådet litat till andliga principer när de tar hand om timliga angelägenheter.

18 Kyrkan finns här Madrid, Spanien

20 Göra det svaga starkt

Tami Hunter

Hjältar i skrifterna som Nephi lär oss hur Gud kan stärka oss.

22 Biskopens utmaning att läsa Mormons bok

Travis Howell

Biskopens uppmaning gjorde stor skillnad för mitt vittnesbörd om Frälsaren.

25 Porträtt av tro Jag ska tjäna Herren först

Denis Mukasa

26 Sista dagars heliga berättar

Medlemmar runt om i världen berättar hur evangeliet välsignar deras liv.

36 Trofast åldrande Om igen! Om igen! Ett livslångt lärande

Norman C. Hill

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring
De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares
Redaktör: Randall K. Bennett

Biträdande redaktör: Ricardo P. Giménez
Rådgivare: Jan E. Newman, Michael T. Ringwood, Kristin M. Yee
Verkställande chef: Richard I. Heaton
Chef för kyrkans tidskrifter: Adam C. Olson
Chef för förlagsverksamheten: Lee Gibbons
Verksamhetschef: Garff Cannon
Redaktionschef: Martin Baron
Biträdande redaktionschefer: Brittany Beattie,

Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu
Publikationsassistent: Nancy Sutton
Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert, Michael R. Morris, Alison R. Wood
Redaktionspraktikanter: Alyssa Nicole Bradford, London Brimhall, Abigail Larkins
Art director: Michael Dunford
Design: Fay P. Andrus, Julie Burdett, David Green, Colleen Hinckley
Designpraktikant: Rachel Richardson

Samordnare av immateriella rättigheter: Priscilla Biehl Motta
Produktionschef: Ammon Harris
Produktion: Ira Glen Adair, José Chavez, Bryan W. Gygé, Marrison M. Smith, Rohin Solomon
Tryckerichef: Steven T. Lewis
Distributionschef: Nelson Gonzalez
Postadress: Liahona, Fl. 23, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

40 Hjälpa ungdomar förbereda sig för att ta emot en patriarkalisk välsignelse

Bra frågor att gå igenom tillsammans med dem som funderar på att ta emot sin patriarkaliska välsignelse.

UNGA VUXNA

30 Varför det är viktigt att du kommer ihåg vem du är

Äldste S. Gifford Nielsen

Hur kan vetskapen om din gudomliga natur hjälpa dig att hitta ditt syfte?

34 Hur omvändelse hjälpte mig att utvecklas

Coleen Mepania

En lärdom från min mission var lösningen när jag kände att jag satt fast.

KOM OCH FÖLJ MIG

44 1 Nephi 16 till och med 2 Nephi 10

Korta artiklar till stöd för dina studier i Mormons bok.

FLER NYA ARTIKLAR I LIAHONA

Varje månad hittar du ytterligare artiklar i *Liahona* på liahona.JesuKristiKyrka.org eller i appen Evangeliebiblioteket. Återkommande ämnen är bland annat medlemmars berättelser och insikter vad gäller *Kom och följ mig*, ensamstående vuxna, föräldraskap, hur man hanterar livets utmaningar med tro, med mera.

UV: AKTUELLT

Fler artiklar för unga vuxna finns i *UV: Aktuellt* som du hittar i Evangeliebiblioteket under Tidskrifter eller Vuxna > Unga vuxna.

30

KONTAKT

Du hittar nummer av tidskriften på **Liahona. JesuKristiKyrka.org**. Använd länken på den sidan för att dela frågor, feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss via e-post på liahona@ChurchofJesusChrist.org eller vanlig post på: Liahona, floor 23 50 E. North Temple Street Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

AVISERINGAR I APPEN EVANGELIEBIBLIOTEKET

Du kan göra en inställning i appen Evangeliebiblioteket så att du får aviseringar när ett nytt nummer av *Liahona* kommer. Välj bara menyikonen, sedan Inställningar, Aviseringar och Nytt innehåll.

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2024 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150, USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: February 2024 Vol. 148 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Subscription help line: 1-800-537-5971.

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA. MagazineSubscriptions.ChurchofJesusChrist.org.

DEN VARAKTIGA GLÄDJEN I ATT LEVA EFTER EVANGELIET

Varaktig glädje kommer av att hålla ut i Jesu Kristi evangelium och hjälpa andra att göra detsamma.

Äldste D. Todd Christofferson

i de tolv apostlarnas kворum

Ett koncist uttryck för syftet med våra liv finns i Lehis profetiska undervisning om människans begynnelse på jorden. I Edens lustgård levde Adam och Eva i ett oskuldsfullt tillstånd. Om de hade förblivit i det tillståndet skulle de leva ”utan glädje eftersom de inte kände till sorg och utan att göra gott eftersom de inte kände till synd” (2 Nephi 2:23). Därför, som Lehi förklarade, föll Adam ”för att människorna skulle kunna bli till, och människorna är till för att de ska kunna ha glädje” (2 Nephi 2:25, se även Mose 5:10–11).

När vi växer upp i en fallen värld lär vi oss skillnaden mellan gott och ont genom det vi undervisas om och det vi upplever. Vi ”smakar det bittra så att [vi] kan värdesätta det goda” (Mose 6:55). Glädje kommer när vi

avvisar det bittra och allt mer värdesätter och håller fast vid det goda.

Finna glädje

Tack vare sin fullkomliga kärlek till oss är vår himmelske Fader ivrig att dela med sig av sin fullkomliga glädje till oss, både nu och i evigheten. Det har varit hans motivation i allt från begynnelsen, inklusive hans underbara lycksalighetsplan och hans enfödde Sons offer för att återlösa oss.

Gud försöker inte påtvinga oss glädje eller lycka, men han lär oss hur vi ska finna den. Han talar också om för oss var vi inte kan finna glädje – ”ogudaktighet [innebär inte och] har aldrig inneburit lycka” (Alma 41:10). Det är genom sina bud som vår himmelske Fader uppenbarar vägen till glädje för oss.

President Russell M. Nelson har uttryckt det så här:
”Här kommer den stora sanningen: medan världen insisterar på att prestige, prylar, popularitet och passioner ger lycka, så gör de inte det! Det kan de inte!

Vad de framkallar är inget annat än ett ihåligt substitut för det 'välsignade och lyckliga tillstånd [de upplever] som håller Guds bud' [Mosiah 2:41].

Sanningen är att det är mycket *mer utmattande* att söka efter lycka där man *aldrig* kan hitta den! Men när ni går i ok med Jesus Kristus och gör det andliga arbete som krävs för att övervinna världen har han, och bara han, makten att lyfta upp er över denna världens dragningskraft.”¹

Sålunda finner vi varaktig glädje i att hålla Guds bud, och Guds bud finns i Jesu Kristi evangelium. Men det är vi som väljer. Om vi i vår svaghet under en tid misslyckas med att hålla buden, kan vi ändå vända om, avvisa det bittra och återigen sträva efter det goda. Guds kärlek ursäktar inte synd – det skulle vara barmhärtighet utan rättvisa – utan genom sin försoning erbjuder Jesus Kristus återlösning från synd:

”Amulek sa ... att Herren förvisso skulle komma för att återlösa sitt folk, men att han inte skulle komma för att återlösa dem *i* deras synder utan för att återlösa dem *från* deras synder.

Och han har fått sig makt given från Fadern att återlösa dem från deras synder tack vare omvändelsen. Därför har han sänt sina änglar för att förkunna budskapet om omvändelsens villkor, som leder till Återlösarens makt, till deras själars frälsning” (Helaman 5:10–11; betoning tillagd).

Jesus sa:

”Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, liksom jag har hållit min Fars bud och är kvar i hans kärlek.

Detta har jag sagt er för att min glädje ska vara i er och för att er glädje ska bli fullkomlig” (Johannes 15:10).

DETAIL FRÅN LIVETS TRÄD, AV KAZUTO UOITA

Det här var vad Lehi kände i sin dröm när han smakade på frukten från livets träd – som representerar Guds kärlek. Han sa: ”Då jag åt av dess frukt fyllde den min själ med mycket stor glädje” (1 Nephi 8:12, se även 11:21–23).

Lehi uppenbarade också ett andra sätt för oss att få glädje i livet när han sa: ”Därför började jag önska att även min familj skulle äta [av frukten]” (1 Nephi 8:12).

Hjälpa andra att finna glädje

Liksom kung Benjamins folk fylls vi av glädje när vi får förlåtelse för våra synder och upplever samvetsfrid (se Mosiah 4:3). Vi känner det igen när vi ser utåt och försöker hjälpa familjemedlemmar och andra att få samma glädje och frid.

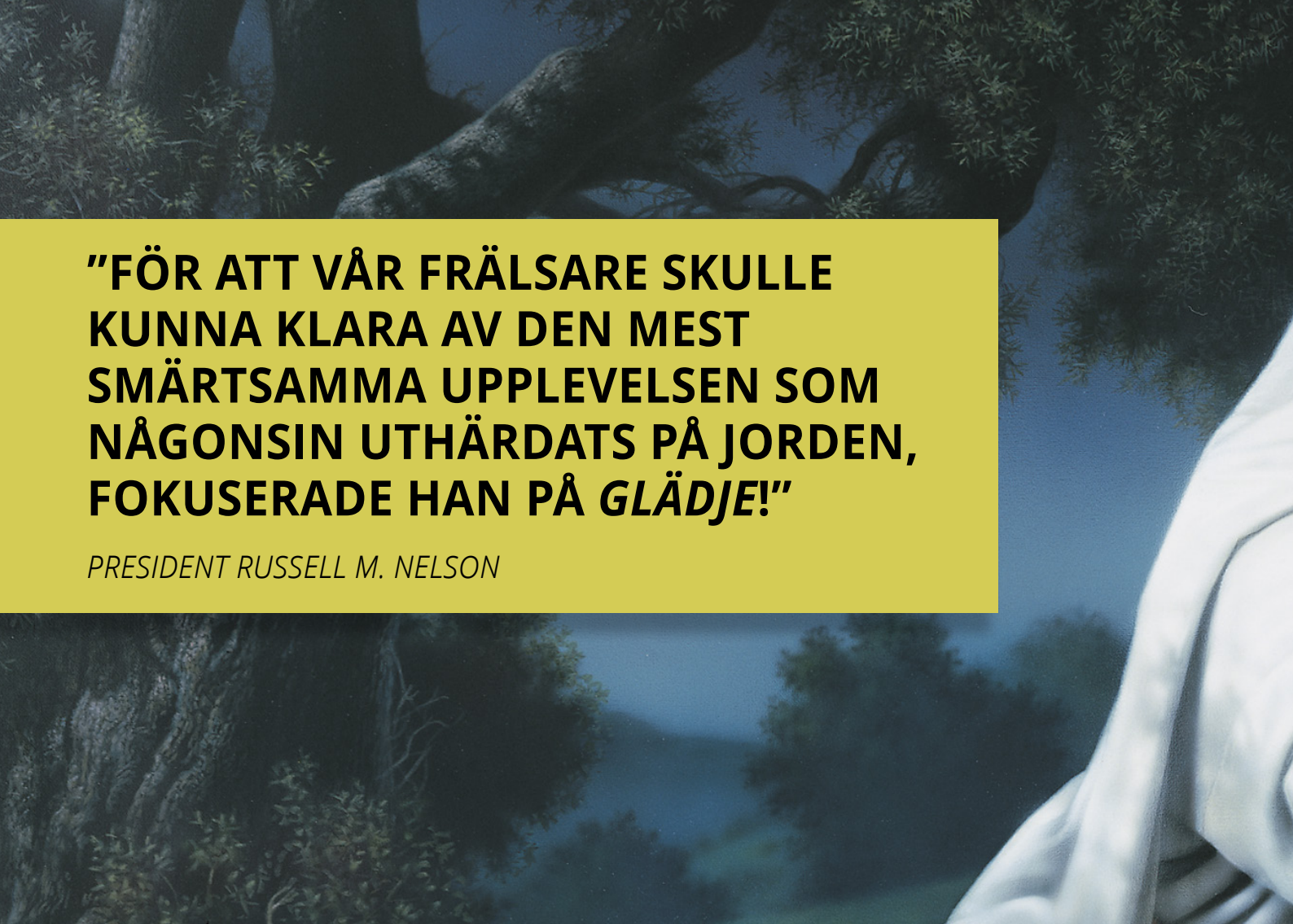
Som ung man sökte Alma glädje i allt som var emot Jesu Kristi evangelium. Efter att ha tillrättavisats av en ängel kom han långt från det bittra till det goda genom att omvända sig ”nästan till döds” (Mosiah 27:28) och genom Frälsarens överflödande nåd. Många år senare förkunnade Alma jublande för sin son Helaman:

”O vilken glädje, och vilket förunderligt ljus jag såg! Ja, min själ fylldes med glädje, lika stor som min smärta hade varit! ...

Ja, och från den stunden ända fram tills nu har jag arbetat oavbrutet så att jag kan föra själar till omvändelse, så att jag kan låta dem få smaka den stora glädje som jag smakade ...

Ja, och se nu, min son, Herren ger mig mycket stor glädje över frukten av mitt arbete.

För genom det ord [Jesu Kristi evangelium] som han har gett mig har många blivit födda av Gud och har smakat liksom jag har smakat” (Alma 36:20, 24–26).

**”FÖR ATT VÅR FRÄLSARE SKULLE
KUNNA KLARA AV DEN MEST
SMÄRTSAMMA UPPLEVELSEN SOM
NÅGONSIN UTHÄRDATS PÅ JORDEN,
FOKUSERADE HAN PÅ *GLÄDJE!*”**

PRESIDENT RUSSELL M. NELSON

Vid ett annat tillfälle vittnade Alma:

”Detta är min glädje, att jag kanske kan bli ett redskap i Guds händer till att föra någon själ till omvändelse, och detta är min glädje.

Och se, när jag ser att många av mina bröder i sanning är ångerfulla och kommer till Herren sin Gud, då fylls min själ av glädje” (Alma 29:9–10).

Alma fortsatte med att återge den överväldigande glädje han kände när andra lyckades föra själar till Kristus:

”Men jag gläds inte bara åt min egen framgång, utan min glädje är mer fullständig tack vare mina bröders [Mosiahs söners] framgång, de som har varit uppe i Nephis land.

Se, de har arbetat utomordentligt hårt och har burit mycket frukt, och hur stor blir inte deras lön!

När jag nu tänker på dessa mina bröders framgång hänrycks min själ som om den var skild från kroppen, så stor är min glädje” (Alma 29:14–16).

Vi kan få samma glädje när vi *älskar* andra med ”Kristi rena kärlek” (Moroni 7:47, se även v. 48), *delar* med oss av återställd sanning till dem och *inbjuder* dem att samlas med förbundsfolket.

Glädje mitt i provningarna

Vi borde inte vara rädda för att de provningar och utmaningar vi oundvikligen ställs inför under jordelivet kommer att förhindra eller förstöra vår glädje. Alma var en man vars osjälviska tjänande för andra kostade honom mycket. Han fick utstå fängelse, långa perioder av hunger och törst, misshandel, hot mot sitt liv och upprepade hån och avvisanden. Och ändå ”uppslukades

[allt] av glädjen i Kristus” (Alma 31:38). Kanske gjorde Almas lidande den glädje som följde ännu större.

President Nelson påminner oss om att glädje spelade en roll i Frälsarens lidande: ”För att nå den glädje som låg framför honom uthärdade han korset’ (Hebreerbrevet 12:2).

Tänk på det! För att vår Frälsare skulle kunna klara av den mest smärtsamma upplevelsen som någonsin uthärdats på jorden, fokuserade han på *glädje!*

Och vilken glädje låg framför honom? Säkerligen inkluderade det glädjen av att rena, bota och stärka oss, glädjen att betala synderna för alla som omvänder sig, glädjen att göra det möjligt för dig och för mig att återvända hem – rena och värdiga – för att bo med våra himmelska föräldrar och familjer.

Om vi fokuserar på den glädje som kommer till oss eller till dem vi älskar, vad kan vi då uthärda som just nu

verkar överväldigande, smärtsamt, skrämmande, orättvist eller helt enkelt omöjligt?”²

Varaktig glädje kommer av att hålla ut i Jesu Kristi evangelium och hjälpa andra att göra detsamma. Varaktig glädje kommer när vi förblir i Guds kärlek, lyder hans bud och tar emot Frälsarens nåd. På evangeliets stig finns det glädje i resan och glädje i slutet. Jesu Kristi evangelium är den dagliga glädjens stig. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Övertvinn världen och finn ro”, *Liahona*, nov. 2022, s. 97.
2. Russell M. Nelson, ”Glädje och andlig överlevnad”, *Liahona*, nov. 2016, s. 83.

TIONDE: VÅRT UTTRYCK FÖR TRO

Jag blev förkrossad när jag inte kunde få min tempelrekommendation förnyad, men min tro på att börja leva efter tiondelagen igen gav stora välsignelser och frid.

Rossano "Rancee" Datiles

För många år sedan, när mina barn var små, träffade jag min prästadömsledare för att få min tempelrekommendation förnyad. Men när han frågade om jag betalade ett fullt tionde var jag tvungen att säga att jag inte gjorde det. Jag ville göra det, men jag hade problem med att betala tionde på grund av ett felaktigt beslut i samband med en misslyckad affärsverksamhet.

Efter att ha lyssnat på mina svårigheter och frågat om mina ekonomiska behov påminde han mig vänligt och med medkänsla om vikten av att utöva min tro på Herren och betala ett fullt tionde. Sedan läste vi tillsammans det som står i Malaki 3:10: "Pröva mig nu i det här, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna himlens fönster för er och ösa ut välsignelse över er i rikt mått."

"Jag förstår att det är smärtsamt för dig att inte få din tempelrekommendation förnyad just nu", sa han. "Men glädjen du kommer att känna och välsignelserna du får blir mycket större när du betalar ett ärligt tionde. Vi kan träffas igen och förnya din tempelrekommendation om tre till sex månader."

Efter den intervjun pratade min fru och jag och bad om det. Vi var säkra på att vår himmelske Fader visste

hur mycket vi ville komma tillbaka till templet för att delta i heliga förrättningar. Det är så viktigt för oss att besöka templet. I Herrens hus kan vi inte bara hjälpa våra avlidna närstående, utan vi upplever också stor glädje, frid och lugn. De är alla ovärderliga välsignelser som vi kan få genom att ingå och hålla tempelförbund och utföra heliga förrättningar där. Vi bestämde oss för att tionde handlar mindre om pengar och mer om att utöva vår tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Och vi satte som mål att betala ett fullt tionde och återvända till templet.

Med de här målen i åtanke kände vi oss manade att sälja vår bil. Det var vårt enda sätt att bekvämt transportera vår familj, men vi hade tro på att Herren skulle välsigna oss om vi gjorde den här uppoffringen. Vi visste att det skulle vara svårt för oss att färdas i en jeepney med tre små flickor i handen medan min fru tog hand om våra kassar, men vi visste att det var det rätta att göra för att kunna uppnå våra mål. Vi började betala ett fullt tionde.

Efter tre månader träffade jag min prästadömsledare igen för en uppföljningsintervju. Han frågade mig om mitt vittnesbörd om tionde och jag kunde säga att jag betalade ett fullt tionde.

Min fru och jag fick äntligen våra tempelrekommendationer förnyade och vi åkte genast till templet. Vi hade uppnått vårt mål att återvända till templet för att ingå förbund och ta emot förrättningar till förmån för våra förfäder. Himlens fönster började öppnas. Välsignelser började strömma in. Mina känslor av glädje och inre frid var obeskrivliga.

Vi pendlade fortfarande med jeepneys och missade ibland våra stopp eftersom vi somnade då och då, men glädjen över att betala ett

fullt tionde och välsignelserna av tempeltjänst är större än de fysiska svårigheterna.

Välsignelserna fortsatte. Efter sex månader blev jag befördrad på jobbet, och då fick jag inte bara högre lön utan var också kvalificerad för bilförmåner. Efter sex månader gav Herren oss en ny bil – vår familj hade återigen ett fordon, som nu är bekvämare än det vi sålde.

Herren höll sina löften till mig, och genom att hålla hans bud håller jag mina löften till honom också. ■

Författaren bor i Laguna, Filippinerna.

EN INBJUDAN

”Jag inbjuder er som just nu inte håller tiondelagen att tänka efter och omvända er. Jag vittnar om att när ni lyder Herrens tiondelag kommer himlens fönster att öppnas för er. Skjut inte upp omvändelsens dag.”

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum, ”Himlens fönster”, Liahona, nov. 2013, s. 20.

Familjen Datiles har roligt under en bowlingaktivitet. När barnen var små hade broder Datiles problem med att betala tionde på grund av sin misslyckade affärsverksamhet. Han och hans fru satte upp ett mål att betala ett fullt tionde.

4 PRINCIPER SOM VI KAN LÄRA OSS AV HUR PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET VERKAR

Presiderande biskopsrådet följer andliga principer i sin tillsyn över kyrkans timliga angelägenheter.

Sydney Walker

Kyrkonytt

Redaktionens anmärkning: Church News intervjuade presiderande biskopsrådet om deras roll och syfte i kyrkan och hur deras arbete kan hjälpa oss i våra liv och ämbeten. Alla citat kommer från dessa intervjuer om inget annat anges.

Ar 1831, ett år efter att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hade organiserats, kallades Edward Partridge att bli den första biskopen. Han fick två huvudsakliga ansvar: att handha kyrkans timliga angelägenheter och att ta hand om behovande. (Se Lärnan och förbunden 42.)

De här ansvaren gäller än i dag, säger kyrkans presiderande biskop Gérald Caussé. ”Kyrkan har vuxit, men vi gör fortfarande samma sak: handhar timliga angelägenheter och tar hand om behovande.”

Presiderande biskopsrådet utför dessa plikter för kyrkan under ledning av första presidentskapet. Biskopar utför dessa plikter i sin församling, förklarar biskop Caussé.

En biskop samordnar frälsningens och upphöjelsens verk i församlingen, däribland att ta hand om behovande. Han har också tillsyn över uppteckningar, ekonomi och möteshusets användning.¹

Biskopen delegerar en stor del av arbetet med att söka upp och ta hand om behovande till Hjälpföreningens och äldstevorumets presidentskap.² Detta ansvar gäller alla medlemmar i kyrkan när de betjänar varandra.³

Presiderande biskopsrådets ansvar för kyrkans timliga angelägenheter – eller fysiska aspekter – innefattar att handha tionde och fasteoffer, humanitär hjälp, välfärds- och oberoendeprogram, bygga och underhålla möteshus och tempel samt producera och distribuera evangelieresurser, såsom skrifterna och psalmböcker.

”Allt tillhör Herren – det tillhör inte oss. Så vi förvaltar de här resurserna på hans sätt”, säger biskop Caussé.

Presiderande biskopsrådet delgav några av de många principer som leder deras arbete och hur de här principerna kan tillämpas på församlings- och stavsmedlemmar.

1

Allting är andligt för Gud

Herren förkunnade: ”Allting är andligt för mig, och jag har aldrig gett åt er någon lag som var timlig, inte heller åt någon människa eller åt människobarnen, inte heller åt Adam, er fader, som jag skapade” (Läran och förbunden 29:34).

Den här principen är en av många saker som biskop W. Christopher Waddell, förste rådgivare, har lärt sig medan han har verkat i presiderande biskopsrådet. ”Även om vi är ansvariga för kyrkans timliga angelägenheter och att bereda vägen, kommer skrifterna alltid tillbaka till att allting är andligt för Herren – han har aldrig gett oss en timlig befallning. Allting är andligt. Och jag har sett det. För att vi ska kunna göra det som Herren vill att vi ska göra måste vi lita på honom”, säger han.

Det här gäller alla medlemmar i kyrkan när vi medvetet strävar efter att ära våra ämbeten – antingen som stödbroder eller stödsyster, söndagsskollärare, barntillsynsledare eller församlingens byggnadsrepresentant.

Biskop L. Todd Budge, andre rådgivare i presiderande biskopsrådet, förklarar: ”Det jag har upptäckt i mitt eget liv är att jag också kan be om mina timliga angelägenheter. Jag kan be om min ekonomi. Jag kan be om huruvida jag ska köpa det här huset eller det där huset eller huruvida jag ska göra den här investeringen eller den där investeringen. Vi bör engagera Herren inte bara i den andliga delen av vårt liv utan också i det timliga i vårt liv eftersom allt detta bidrar till vår förmåga att älska och tjäna andra.”

2

Unisont arbete

När biskop Budge kallades till presiderande biskopsrådet i oktober 2020 antog han att han skulle få egna uppdrag och insåg inte att biskopsrådet skulle ha ett så nära samarbete. Han sa att han har känt Herrens vägledning när de arbetar unisont, ofta ber tillsammans, besöker templet tillsammans och rådgör tillsammans.

”När jag började i biskopsrådet trodde jag att vi skulle dela upp världen i tre delar eller liknande, och ta ansvaren och dela upp dem mellan oss”, säger biskop Budge. ”Men det är inte så vi gör. Vi gör allting tillsammans i enighet som ett biskopsråd. Och jag har lärt mig att det finns stor kraft i råd. Det finns stor kraft i enigheten som kommer när vi arbetar tillsammans med ett gemensamt mål och ett gemensamt syfte.”

När de deltar i olika verkställande råd och kommittéer på kyrkans huvudkontor och rådgör tillsammans som biskopsråd har var och en olika talanger, bakgrund och livserfarenheter – precis som i alla presidentskap i en församling eller stav.

”Det är inte så att man tar ett plus ett plus ett och får tre personers kombinerade förmågor. Men vi arbetar i enighet tillsammans. Och genom att arbeta tillsammans i enighet uppnår vi mer än summan av de tre delarna”, säger biskop Budge.

Presiderande biskopsrådet – biskop Gerald Caussé (i mitten); Biskop W. Christopher Waddell, förste rådgivare (till höger) och biskop L. Todd Budge, andre rådgivare (till vänster) – besöker biskopens förrådshus på Welfare Square i Salt Lake City. Detta är ett av 124 biskopens förrådshus som drivs världen över och skänker mat till behövande.

Efter att en tyfon drabbat Filippinerna 2013 hjälpte medlemmar i kyrkan inte bara till med röjningen utan hjälpte också till att bygga upp samhället igen, vilket lärde dem användbara färdigheter.

3

Stärka oberoende

Ett år efter att tyfonen Haiyan – en av de kraftigaste tropiska cyklonerna som någonsin registrerats – ödelade Filippinerna 2013 besökte biskop Caussé staden Tacloban. Kyrkan hade tillhandahållit material efter stormen för att hjälpa den filippinska befolkningen att återuppbygga sina hem. Under återuppbyggandet var det många som lärde sig sådana färdigheter som snickeri, rörmokeri och byggledning.

Biskop Caussé, som nyligen hade kallats som rådgivare i presidierande biskopsrådet, besökte en yrkesskola i Tacloban och såg personligen vilken inverkan kyrkans hjälp hade. ”Vi hade hundratal, bokstavligen hundratal medlemmar som fick yrkesutbildning för att skaffa sig yrkesfärdigheter för att hitta ett jobb eller utveckla egna företag”, minns han.

Under generalkonferensen i oktober 2021 tillkännagav president Russell M. Nelson att ett tempel skulle byggas i Tacloban.⁴ ”Tänk bara på allt som hänt under de senaste åren och hur kyrkans välfärdssystem och välfärdsprinciper har hjälpt folket att förbereda sig för att ett tempel ska byggas”, säger biskop Caussé.

Varje humanitärt projekt som kyrkan deltar i har oberoende som mål, säger han. ”För oss är oberoende en frälsningens princip. Det är en andlig princip. Varje gång ställer vi frågan: 'Hur hjälper vi andra att hjälpa sig själva?'”

På liknande sätt, när församlings- och stavsledare söker upp och tar hand om dem som har timliga och känslomässiga behov, strävar de efter att hjälpa medlemmarna att stärka sitt oberoende. Ett sätt som ledare kan göra det på är genom att inbjuda dem att delta i en av kyrkans oberoendegrupper. De här grupperna under visar om andliga principer och praktiska färdigheter. Grupperna fokuserar på ett av fem områden: anställning, utbildning, personlig ekonomi, känslomässig motståndskraft och att starta och utveckla ett företag.⁵

Med hjälp av de här grupperna har medlemmar över hela världen tillämpat doktrinära principer och tro på Herren för att hjälpa sig själva och andra att bli mer andligt och timligt oberoende. De har upplevt större hopp, frid och utveckling.⁶

4

Fokus på människor

Kyrkan handlar om människor, betonar biskop Caussé. ”Jag känner mig alltid ödmjuk inför de trofasta medlemmar som vi träffar i varje land, på varje kontinent. Kyrkan handlar helt och hållet om människor.”

Guds verk och härlighet är att ”åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan” (Mose 1:39), och han vill att alla hans barn ska välja att återvända till honom. Jesus Kristus upprättade sin kyrka för att enskilda och familjer skulle kunna göra det.⁷

”Evangeliet finns egentligen i andra människors liv”, säger biskop Caussé. ”Det handlar om någon som döps. Det handlar om en ung man som tar emot prästadömet eller en ung kvinna som besöker templet för första gången och döps för en av sina förfäder. Det handlar om familjer som samlas, församlingar som samlas och tar del av sakramentet varje söndag.

När allt kommer omkring handlar det om de enkla sakerna i livet – anledningen till att vi är här och vart vi är på väg och hur vi kan återvända till vår himmelske Fader och ta emot Jesu Kristi försonings alla välsignelser. Jag är tacksam för evangeliets enkelhet. Jag vittnar om att det är sant.” ■

SLUTNOTER

1. Se *Allmän handbok: Tjåna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 7.1, Evangeliebiblioteket.
2. Se *Allmän handbok*, 7.1.4.1.
3. Se *Allmän handbok*, 22.0.
4. Se Russell M. Nelson, ”Ta dig tid för Herren”, *Liahona*, nov. 2021, s. 121.
5. För att lära dig mer om de här kurserna, gå till ChurchofJesusChrist.org/self-reliance.
6. Kyrkans oberoendewebsite har flera videor med medlemmar som har haft nytta av oberoendegrupperna. Se ChurchofJesusChrist.org/self-reliance/stories.
7. Se *Allmän handbok*, 1.1; 1.3.

KYRKAN FINNS HÄR

Madrid, Spanien

År 1967 beviljade Spaniens parlament religionsfrihet i landet, och de första missionärerna för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga anlände 1969. I dag har kyrkan i Spanien

61 500 medlemmar (ungefär)

15 stavar, 137 församlingar och grenar, 3 missioner

1 tempel i Madrid, 1 som tillkännagetts i Barcelona

FOTO: FERNANDO J. CALDERÓN

Evangeliets frid

I Madrid lyser evangeliets ljus upp familjen González under generalkonferensen och under hela året. Alisael González säger: "Evangeliet är frid, det är liv, och det håller oss eniga."

SKANNA KODEN FÖR ATT LÄSA MER

GÖRA DET SVAGA STARKT

Tami Hunter

Liksom många av oss har jag ibland svårt att veta att jag har ett värde och att Herren kan älska mig, och verkligen gör det. Jag undrar över min framtid och om utlovade välsignelser kommer att uppfyllas. Jag oroar mig för om jag kan övervinna mina svagheter och bli den person som Gud vill att jag ska vara. Ibland känns livet nedslående, och det svaga i mitt liv hämmar den glädje jag kan finna genom min Frälsare.

Men när jag läser skrifterna lär jag mig om profeter som kämpade med att veta sitt värde för att predika evangeliet (se Mose 6:31), känna sig älskade och ihågkomna (se Mosiah 24:10–12; Läran och förbunden 121:1, 6), höja sig över sorger (se Mosiah 24:15–16; Läran och förbunden 3:1–3, 9–10) och se sitt syfte i vår himmelske Faders plan (se Mose 1:19–20; Abraham 1:4, 16–19; Joseph Smith – Historien 1:10–20). Jag får hopp av deras berättelser. När jag söker Herren kan jag förbereda mig för och övervinna alla utmaningar. Jag vet att jag kanske upplever bakslag och sorg, men jag kan lära mig, göra och bli mer genom min Frälsare.

Svagheter

Även om jordelivet är en gåva upplever vi många svagheter i det här livet. Om vi inser våra svagheter och ödmjukar oss kan vår ”svaghet” – som ofta visar sig i form av högmod, lättja eller kanske ovilja att omvända sig – övervinnas genom Herren och föra oss närmare honom (se Ether 12:27–28). Som äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum har sagt: ”Gud ... [visar] oss våra fel och brister, men han hjälper oss också att göra så att det svaga blir starkt.”²¹

Nephi blev bedrövad när hans familj gav efter för sin svaga jordiska natur (se 1 Nephi 2:18; 15:4; 2 Nephi 4:13; 5:1). Men Nephi sörjde också över sina egna svagheter. Även om Nephi älskade Herren talade han om ”de synder som så lätt ansätter mig” (2 Nephi 4:18), vilket fick honom att sucka, gråta och känna sig tyngd av synd (se v. 19, 26, 28). Han kände sig omringad av påminnelserna om sina synder och det var smärtsamt (se v. 17–19).

Men han dröjde sig inte kvar ”i sorgens dal” och lät inte sitt ”kött tyna bort” eller sin ”styrka avta” (v. 26). Han valde att lita på Herren och bli bättre. När Nephi valde att överge synden och smärtan den orsakade fann han ny styrka, glädje, tillit, kunskap, återlösning och befrielse (se v. 15–20, 26–34). Nephi fann glädje i Jesus Kristus. Jag vet att vi *alla* kan finna glädje i Frälsaren. När vi följer hans evangelium blir det svaga starkt i våra liv (se Ether 12:27).

Starka sidor

När vi lär oss vilka vi är som Guds barn kan vi se vårt värde och föra in Anden i våra liv. Nephi förstod detta. När han hade framlagt allt han hade gjort fel, insåg han att han var älskad, uppmärksam och viktig. Den insikten gav honom kraft att fatta och handla efter dessa beslut:

”Vakna upp, min själ! Tyngs inte längre av synden! Gläds, o mitt hjärta, och ge inte längre rum för min själs fiende.

Vredgas inte åter ... Låt inte min styrka avta ...

Gläds, o mitt hjärta, och ropa till Herren och säg: ’O Herre, jag ska prisa dig för evigt’ ...

O Herre, vill du återlösa min själ? Vill du befria mig ur mina fienders händer ... [och] påverka mig så att jag skälver vid åsynen av synd? ...

O Herre, jag har förtröstat på dig och ska för evigt förtrösta på dig” (2 Nephi 4:28–31, 34).

”Jag, Nephi ... ropade [ofta] till Herren, min Gud ...

Och vi vinnlade oss om att hålla Herrens lagar och stadgar och befallningar i allt enligt Moses lag.

Och Herren var med oss” (2 Nephi 5:1, 10–11).

Liksom Nephi kan vi göra mer genom Jesus Kristus. President Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet, har sammanfattat den här processen: ”De som inte ser sina svagheter utvecklas inte. Din medvetenhet om din svaghet är en välsignelse då den hjälper dig förbli ödmjuk och gör att du fortsätter att vända dig till Frälsaren. Anden inte bara tröstar dig, han är även det medel genom vilket försoningen förändrar din natur. Det svaga blir starkt.”²

NEPHI VISAR OSS HUR VI SKA HANDLA
EFTER HERRENS LÖFTE ATT HAN SKA
”GÖRA SÅ ATT DET SVAGA BLIR STARKT
FÖR [OSS]” (ETHER 12:27).

Vi kan i dag välja att bli en mer hängiven lärjunge till Jesus Kristus, att bli nya genom honom. Liksom Nephi kan vi, när vi inser våra svagheter, ledas till att ödmjukt be vår himmelske Fader att hjälpa oss övervinna dessa svagheter. Genom Herren kan vi övervinna svagheter och tvivel, finna vårt värde, och vår kunskap växer. Även om jag kanske inte har alla svar och fortfarande har det svårt, litar jag på att Herren hjälper mig igenom det, att han hjälper mig övervinna mina svagheter och utveckla starka sidor. ■

Författaren bor i Idaho, USA.

SLUTNOTER

1. D. Todd Christofferson, ”Det livgivande brödet som har kommit ner från himlen”, *Liahona*, nov. 2017, s. 39.
2. Henry B. Eyring, ”Min frid lämnar jag efter mig åt er”, *Liahona*, maj 2017, s. 16.

BISKOPENS UTMANING ATT LÄSA MORMONS BOK

Rad på rad, bud på bud blev Mormons bok en del av den jag var och vad jag trodde på.

Travis Howell

När jag var elva år bad min biskop mig och några andra unga män i min ålder att träffa honom för att diskutera våra ansvar när vi väl tagit emot prästadömet. Han bar också sitt vittnesbörd om Mormons bok och gav oss en uppmaning. Jag hade ingen aning om vilken inverkan hans ord skulle ha på mitt liv.

Vår biskop uppmanade oss att läsa hela Mormons bok fem gånger innan vi gick ut som missionärer. Vi skulle ha omkring åtta år på oss att utföra uppgiften. Det kändes överväldigande med tanke på att jag egentligen inte tyckte om att läsa, särskilt inte så svår text som skrift-erna. Men av skäl som jag inte kan komma ihåg eller helt förklara bestämde sig min elvaåriga hjärna för att ta den här utmaningen på allvar. Jag började samma kväll att läsa kapitel 1 i 1 Nephi.

Jag förstod inte mycket av kapitlet, men jag fick en känsla av att jag gjorde det rätta. Nästa dag läste jag ett kapitel till, och även om jag fortfarande inte förstod alla Nephis ord fick jag samma känsla.

Tiden gick och jag läste lite i Mormons bok varje dag. Senare det året slog jag ihop boken efter att ha läst Moroni 10 och log med en känsla av prestation. Nästa

gång jag såg min biskop berättade jag ivrigt att jag hade läst färdigt hela Mormons bok. Han log och berömde mig för mina ansträngningar men sa sedan: "Glöm inte – du behöver läsa den fyra gånger till innan du åker iväg på din mission!"

Senare den kvällen tog jag upp Mormons bok igen och bläddrade igenom sidorna. Det hade tagit lång tid att läsa den. Skulle det ta lika lång tid andra gången? Var det värt besväret? Medan jag funderade slog jag upp 1 Nephi kapitel 1. Jag började läsa de första verserna och Anden bekräftade återigen för mig att det var det rätta att göra. Så jag läste vidare. Det här var vändpunkten för mig då skriftstudierna blev en vana snarare än ett engångsmål.

Under de följande månaderna verkade berättelserna bli alltmer bekanta och förståeliga. Jag kände igen flera meningsfulla verser från första gången jag läste den, och jag strök under dem. När någon undervisade ur Mormons bok i kyrkan började jag känna igen några berättelser och lärdomar.

Medan jag läste förändrades jag långsamt av boken. Rad på rad, bud på bud började jag förstå och komma

ILLUSTRATIONER: DAVID MILES

The
BOOK
of
MORMON

närmare Frälsaren. Lärdomarna i Mormons bok blev en del av den jag var och vad jag trodde på. Jag fortsatte läsa Mormons bok under de följande åren, och varje gång jag hade läst färdigt Moroni 10 satte jag ett nytt streck på insidan av omslaget till min bok.

Så småningom kom dagen när jag fick min missionskallelse. Efter att ha firat med familj och vänner gick jag iväg för mig själv och öppnade omslagets insida i min Mormons bok. Jag hade uppnått mitt mål. Men ännu viktigare var att jag hade lärt känna min Frälsare.

Vad jag har lärt mig

Sedan jag kom hem från min mission har jag reflekterat över biskopens utmaning att läsa Mormons bok. Det har lärt mig tre viktiga saker.

För det första lärde jag mig att det ibland krävs att man läser Mormons bok mer än en gång för att få ett vittnesbörd om att den är sann. Jag har hört många berättelser om personer som läste Mormons bok för första gången och hade en överväldigande andlig upplevelse som bekräftade att boken är sann. För mig var det annorlunda. Det tog år av flitig läsning. Mitt vittnesbörd om Frälsaren kom inte genom att läsa Mormons bok en gång. I stället kom det rad på rad, bud på bud, med tiden.

För det andra lärde jag mig att vi måste fortsätta att inbjuda andra, även om det verkar som om ingen lyssnar. Som ungdom är jag säker på att jag fick hundratals inbjudningar från ungdomsledare, biskopar, föräldrar, seminarielärare och andra. De flesta gick in igenom det ena örat och ut genom det andra. Men av någon anledning bestämde

jag mig för att ta den här inbjudan från min biskop på allvar, och den inbjudan var nyckeln till att få ett personligt vittnesbörd. Det är ytterst viktigt att vi (som ledare, föräldrar, vänner) fortsätter att inbjuda. Nästa inbjudan vi ger kan vara den som gör all skillnad i världen för någon vi undervisar.

För det tredje är jag övertygad om att oavsett hur gamla våra barn är så kan de känna den Helige Anden när de läser eller lyssnar på Mormons bok, även om de inte förstår orden. En av mina största önsksningar för mina barn är att de läser Mormons bok och lär sig dess lärdomar om Frälsaren. När jag oroar mig för mina barns framtid fattar jag mod eftersom jag vet att Mormons bok är en ledstång av järn som leder dem längs vägen till evigt liv.

Min upplevelse med Mormons bok stämmer överens med Joseph Smiths löfte som finns i bokens inledning. Jag kom "närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok". Anden har vittnat för mig att det här löftet är sant. ■

Författaren bor i Arizona, USA.

Jag ska tjäna Herren först

Denis Mukasa, Nairobi, Kenya

Att tjäna Herren som missionär har hjälpt mig att bygga min tro på en säker grund som har hjälpt mig att fatta de rätta besluten när jag har ställts inför svåra val. Efter min mission var jag bättre förberedd för utbildning, anställning och olika ämbeten i kyrkan.

Skanna koden för att läsa mer

Frid ersatte vår smärta

Cynthia Anaya, Baja California, Mexiko

Jag var inte redo att förlora min far, men Guds plan gav mig frid.

Det verkade som om inget var omöjligt för min far. Trots att han bröt benet byggde han ett tvåvåningshus av betong åt vår familj medan han gick med kryckor. Ett brutet ben hindrade honom inte ens från att ta hand om sina prästadömsansvar eller tjäna andra.

När president Russell M. Nelson år 2020 tillkännagav att sakramentsmötet skulle hållas i våra hem knäböjde min far, full av integritet och kärlek till Herren, varje söndag på betonggolvet med sitt brutna ben för att välsigna sakramentet. Han sa att det var viktigt att knäböja för att visa respekt för den här heliga förrättningen.

Den 18 maj 2020 dog min älskade pappa, min hjälte, i covid-19. Hans död kom så plötsligt att vi inte var förberedda. Han var bara 61 år gammal. Jag lärde mig att precis som Gud respekterar handlingsfriheten, måste vi respektera Guds tidsplan. Det är därför jag är tacksam för hans löfte, som profeten Alma undervisade om, "att alla människors andar, så snart de skiljs

från den dödliga kroppen, ja, alla människornas andar, vare sig de är goda eller onda, tas hem till den Gud som gav dem liv" (Alma 40:11). Alla män och kvinnor!

Pappas begravning var liten och högtidlig. Tolv av oss sjöng glada psalmer av tacksamhet till Gud för pappas jordeliv. När vi började sjunga "Det är solsken i min själ idag",¹ blev familjen bredvid oss, som tidigare grät över sin förlust, tyst. De verkade förvånade över att vi inte var förkrossade av vår förlust, men vi upplevde friden i vetskapen om att det finns en plan för oss. Jag tror att de också kände den frid som Jesus ger.

Livet är inte lätt utan min far, men det finns frid i Kristus. Min far och jag stod varandra mycket nära, men jag kan känna att han är närmare mig nu än någonsin tidigare. Jag är besegrad till honom och min mor för evigt, och jag vet att min far lever. Jag saknar honom oerhört, men nu har jag två fäder på andra sidan slöjan – min himmelske Fader och min jordiske far. Jag vet att min himmelske Fader vägleder mig tills vi alla möts igen. ■

SLUTNOT

1. "Det är solsken i min själ idag",
Psalmer, nr 157.

Hur levde jag utan Mormons bok?

Romeu Flávio Balanga, Luanda, Angola

Mina enskilda studier i Mormons bok och studier med familjen har hjälpt mig att känna mig lugn, uppmuntrad och hoppfull.

För en tid sedan ansökte en vän och jag till ett utbildningsprogram. Jag var övertygad om att jag skulle bli vald. När resultatet kom blev jag besviken över att min vän blev vald, men inte jag. Jag kände mig orättvist behandlad eftersom jag tyckte att jag förtjänade att bli vald mer än min vän.

I det ögonblicket såg jag min vän som en motståndare eller någon som hade tagit något som tillhörde mig. Några dagar senare, när jag studerade Jakob 2 i Mormons bok, läste jag om hur Jakob hade tillrättaviserat sitt folk för deras synder. En av synderna var högmod.

Jakobs undervisning fick mig att inse att jag begick högmodets synd mot min vän genom att tycka att

jag förtjänade något som han hade fått. Jakobs ord var en uppenbarelse för mig:

”[Låt inte] detta, era hjärtans högmod, förgöra era själar!

Tänk på era bröder som på er själva” (Jakob 2:16–17).

Jag bad till min himmelske Fader att han skulle förlåta mig och hjälpa mig att undvika högmodets synd i fortsättningen. Sedan pratade jag med min vän om hur det hade känts och bad honom förlåta mig. Jag kände frid och glädje när jag hade gjort det och fått förlåtelse av honom och av min himmelske Fader.

Mina enskilda studier i Mormons bok och med familjen har gett mig en känsla av vägledning och hjälpt mig att känna mig lugn,

uppmuntrad och hoppfull. Ibland undrar jag hur jag lyckades leva i så många år utan Mormons bok!

Utän Mormons bok skulle jag inte ha något hopp om att kunna bli en bättre människa. Mitt liv skulle vara tomt och utan ett tydligt syfte. Jag skulle inte veta att Gud har en frälsningsplan för sina barn. Jag skulle inte tydligt förstå vad Jesu Kristi försoning är. Jag skulle inte ha ett hopp om en bättre värld. Jag skulle inte tro på det jag tror på, göra det jag gör, tänka som jag tänker eller vara den jag är.

Genom Mormons bok har jag fått en försäkran om att Gud älskar och bryr sig om alla sina barn i alla delar av världen. Jag vet att Mormons bok verkligen är ännu ett testamente om Jesus Kristus. ■

Jag behövde tjäna henne

Shantel Johnson, Wyoming, USA

Min hjälpföreningspresident lärde mig att vi genom tjänande verkligen blir sammansvetsade.

När jag var gravid med mitt yngsta barn verkade Margaret Blackburn som hjälpföreningspresident i vår församling. Vi kände bara varandra genom den lilla tid vi sågs under mötena i kyrkan.

När jag hade fött mitt barn tog flera kvinnor med sig mat till mig den första veckan, bland annat Margaret som var äldre och svag. Jag var tacksam, för jag hade varken energi eller vilja att planera en måltid, laga mat eller handla ingredienser – för att inte tala om att göra alla tre.

Efter den första veckan fortsatte Margaret att ta med sig mat. Det spelade ingen roll för mig om de var hemlagade maträtter eller rester från en församlingsaktivitet. Det var nästan som om hon visste att hellre än någon som höll mitt barn eller städade mitt hem, behövde jag välsignelsen av att inte behöva tänka på vad vi skulle äta till middag.

En kort tid senare blev Margaret avlöst från sitt ämbete på grund av sviktande hälsa. Jag visste det inte då, men hon hade fått diagnosen obotlig cancer.

När jag fick kännedom om hennes diagnos visste jag vad jag behövde

göra. Jag behövde tjäna henne – inte för att jag var skyldig henne det eller behövde återgälda hennes vänlighet. Det var snarare så att jag hade lärt mig älska henne på grund av hennes tjänande.

Margaret hade lärt mig att vi genom tjänande verkligen blir sammansvetsade. När jag tänkte på den här underbara kvinnan värkte mitt hjärta av tanken på att hon drog på en dammsugare eller sopade köksgolvet. Så varje vecka började jag besöka henne och städa hennes hem.

En dag när jag körde hem efteråt överväldigades jag av tacksamhet över att vår himmelske Fader hade orkestrerat de här möjligheterna att göra gott. Om Margaret inte hade tjänat mig så ihärdigt hade det förmodligen inte känts bekvämt att besöka henne

regelbundet. Jag kom att värdesätta den tiden med henne! Gud visste att genom att sända henne till mig i nödens stund, skulle en väg banas för mig att tjäna henne i hennes stund av nöd.

Mina ögon fylldes av tårar när jag insåg hur fullkomligt de här inspirationerna och tjänandetillfällena för evigt hade sammansvetsat oss. ■

Han var alltid med mig

Becca Aylworth Wright, kyrkans tidskrifter

Att vara lojal mot Herren välsignade mig så småningom mer än det någonsin kostade mig.

Tre månader efter att vårt femte barn fötts påbörjade min man en ny yrkesbana och en masterutbildning, vilket innebar en lägre inkomst. Det krävde att vi flyttade två delstater bort. Känslan av ekonomisk och fysisk utmattning, och social isolering på en ny plats, ledde till att jag blev djupt deprimerad.

Det var svårt att gå i kyrkan. Jag gick motvilligt dit, men jag smet snabbt iväg från mötena för att undvika andras gladlynta frågor om hur jag anpassade mig. De förväntade sig lika gladlynta svar, men jag hade inga. Församlingsmedlemmarna pratade ofta om hur välsignade och glada de var över att ha Jesu Kristi evangelium. Vad var det för fel på mig?

Jag verkade i mitt ämbete och bad och läste skrifterna halvhjärtat. Men det kändes inte som att mina ansträngningar ”fungerade utmärkt” för mig.¹

Efter nästan ett år började dimman lyfta. Genom en rad små mentala, fysiska, sociala och andliga förändringar blev jag långsamt bättre.

Flera månader senare, med depressionen bakom mig, höll jag på att be när jag överväldigades av förundran och tacksamhet för välsignelserna av att leva efter evangeliet. Jag kände att det var orimligt för mig att vara så välsignad. Det var Gud som hade gett

mig trons andliga gåva och en önskan att lära känna honom. Jag handlade bara efter den önskan han gav mig.

”Varför förtjänar jag välsignelser”, bad jag, ”för att jag bara gjorde det som du planterade i mitt hjärta att vilja göra från början?”

Till min förvåning besvarade han genast min bön med minnen från mitt förflutna.

”Tänk på de gånger du sökte mig även när det var smärtsamt och svårt. När du gav efter för min vilja, fortfarande kom till kyrkan och fortfarande tjänade mina barn ändå. Min dotter”, uppfattade jag av Anden, ”du har

välsignats rikligt för din trofasthet – för att du valde mig även när du inte ville det.”

Jag hade trott att trofasthet innebar att man alltid skördade hans Andes frukter. Nu vet jag att trofasthet innebär lojalitet och trohet mot honom – oavsett vad som händer. Det faktum att Gud finns förändras inte av om jag kan höra honom eller känna honom. I stunder av glädje eller sorg är han alltid med mig om jag håller fast vid honom. ■

SLUTNOT

1. Se Dieter F. Uchtdorf, ”Det fungerar utmärkt!” *Liahona*, nov. 2015, s. 23.

Äldste S. Gifford Nielsen

i de sjuttios
kvorum

Varför det är viktigt att du kommer ihåg vem du är

Du sändes just hit, just nu, för att hjälpa till att förbereda världen för Herrens härliga återkomst.

Herrens profet, president Russell M. Nelson, har sagt mycket som är spännande angående framtiden. Begrunda de här djärva profetiska orden:

”Mina kära bröder och systrar, så många underbara saker ligger framför oss. I kommande dagar kommer vi att se de största manifestationerna av Frälsarens makt som världen någonsin har sett. Från nu och till den tid då han återvänder ’med makt och stor härlighet’ [Joseph Smith – Matteus 1:36] kommer han att skänka de trofasta otaliga privilegier, välsignelser och underverk.”¹

Jag är särskilt uppmärksam när president Nelson säger sådant. När jag tänker på vad som händer i världen i dag, vänds mina tankar till er som kyrkans nuvarande och framtida ledare. Ni kommer att få se många av Herrens stora manifestationer av sin makt på nära håll. Faktum är att jag tror att ni kommer att vara mer än vittnen – ni kommer att vara deltagare. Herren använder er som sina redskap för att åstadkomma underverk under de sista dagarna.

Herren litar på er

Varför tror jag det? På grund av det som president Nelson har sagt om er. Han sa specifikt till unga vuxna: ”Ni är ’ett utvalt släkte’ (1 Petrus 2:9), en generation förutordinerad av Gud att

utföra ett anmärkningsvärt arbete – att hjälpa till att bereda världens folk för Herrens andra ankomst.”²

Du är en av de ”ädla och stora” (Abraham 3:22). Herren litar på dig, och han vet att du kan åstadkomma mycket som är enastående med de talanger och gåvor han gav dig.

När förväntningarna är höga är det naturligt att vi oroar oss för att vi inte ska hålla måttet. ”Tänk om jag sabbar det och sviker Herren?” Rädslan för att misslyckas kan vara förlamande. Men jag vet att du kan lyckas av två anledningar: 1) det jag vet om dig och 2) det jag vet om Frälsaren Jesus Kristus.

Kom ihåg vem du är

Satan gör allt han kan för att förvirra och vilseleda dig när det gäller vem du egentligen är. Det är så han planerar att hindra dig från din spännande framtid. För att motverka detta har president Nelson undervisat oss tydligt om vår sanna identitet. ”Du är först och främst ett Guds barn. För det andra är du som medlem i kyrkan ett förbundets barn. Och för det tredje är du en Jesu Kristi lärjunge.”³

Varför är det viktigt? Tänk på vad det egentligen innebär att vara ett Guds barn. Det innebär att du har gudomlighet inom dig. Det innebär att du har ett evigt värde – ett inneboende värde, oberoende av dina omständigheter i jordelivet. Din potential är gränslös!

Dessutom är du ett förbundets barn. Det ger dig ett särskilt band till din himmelske Fader och Jesus Kristus.⁴ Precis som äktenskapet binder samman ett par och symboliserar en mer hängiven relation än att bara dejta, höjs din relation till Gud till en högre nivå av hängivenhet och kraft genom dina förbund.

Dessutom är du en lärjunge till Jesus Kristus. Det innebär att du försöker älska som han älskar, förlåta som han förlåter och stå för sanningen som han gjorde under hela sitt jordeliv.

Om du ser ett Guds barn, ett förbundets barn och en lärjunge till Jesus Kristus när du ser dig i spegeln, är jag övertygad om att du kan uppfylla Herrens höga förväntningar på dig precis som andra före dig har gjort.

Ester förstod sin sanna identitet när hon bekämpade sin rädsla, räddade sitt folk och gav Gud äran. Liksom Ester förbereddes du "för en tid som denna" (Ester 4:14).

Jeremia trodde inte att han var kapabel nog för kallet som Gud hade till honom. Herren påminde Jeremia om hans eviga identitet: "Innan jag formade dig ... satte [jag] dig till profet för folken" (Jeremia 1:5). Han lovade också att lägga sina ord i Jeremias mun (se Jeremia 1:9). Du kan få liknande välsignelser när du kommer ihåg vem du verkligen är och varför du är här.

Kom ihåg vem Herren är

Och ändå kommer du ibland att känna dig nedslagen av dina egna svagheter, även när du försöker se dig själv så som Herren ser dig. Det händer oss alla. Det hände till och med Nephi – samma person som modigt lämnade Jerusalem, hämtade mässingsplåtarna, räddade sin familj från att svälta i vildmarken, byggde ett fartyg, korsade havet och skapade ett nytt liv i ett okänt land. Efter allt detta ropade Nephi i ett ögonblick av självrannsakan:

"O, jag arma människa! Ja, mitt hjärta sörjer för mitt köttets skull. Min själ bedrövas för min onskas skull" (2 Nephi 4:17).

Men sedan gjorde han en helomvändning och sa: "Dock vet jag vem jag har anförtrött mig åt. Min Gud har varit mitt stöd" (2 Nephi 4:19–20). Nephi visste att Herren, som hade varit hans styrka hela tiden, skulle fortsätta att stärka honom. Han sa: "Vakna upp, min själ! Tyngs inte längre av synden!" (2 Nephi 4:28) och "Gläds, o mitt hjärta ... Ja, min själ ska glädjas i dig, min Gud och min frälsnings klippa" (2 Nephi 4:30).

När du tvivlar på dig själv kan du säga som Nephi gjorde: "O Herre, jag har förtröstat på dig och ska för evigt förtrösta på dig" (2 Nephi 4:34). När du är rädd eller missmodig, kom då ihåg de här orden från Herren: "Frukta därför inte, du lilla hjord. Gör gott! Låt jord och helvete förena sig mot er, för om ni är byggda på min klippa kan de inte få överhand" (Läran och förbunden 6:34). Du kan vara stark eftersom han är stark.

Tänk på vad
det egentligen
innebär att
vara ett Guds
barn. Det inne-
bär att du har
gudomlighet
inom dig. Det
betyder att du
har ett evigt
värde.

Med hans styrka kan du göra det här!

Ibland prövas du för att du ska se hur fullt och fast du har byggt ditt liv på Jesu Kristi grundval. I de stunderna, "när djävulen sänder ut sina mäktiga vindar ... [och] allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er", är det inte bara husets styrka som betyder något. Det är styrkan i husets anknytning till den "säkra grundvalen", "klippan, vår Återlösare, som är Kristus" (se Helaman 5:12).

Jag vittnar om att du är menad att vara en nyckelperson i att förbereda världen för Frälsarens andra ankomst. Underbara, mirakulösa saker behöver hända mellan nu och då. Hjärtan kommer att förändras, murar av otro kommer att rasa, Sions tälts gränser kommer att utvidgas, Guds familj kommer att samlas. Och du kommer att vara en del av det. Vi har alla utmaningar i den här telestiala världen och begränsas i vad vi kan åstadkomma ensamma, men vi kan välja att återvända till tryggheten och friden i vår Frälsares fålla. Sannerligen, "allt förmår [vi] i honom som ger [oss] kraft" (Filipperbrevet 4:13). ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, "Övertvinn världen och finn ro", Liahona, nov. 2022, s. 95. President Russell M. Nelson har också sagt: "Vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus utför några av sina mäktigaste kraftgärningar under tiden från nu och fram till sin återkomst. Vi kommer att se mirakulösa tecken på att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus presiderar över den här kyrkan i majestät och härlighet" ("Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv", Liahona, maj 2018, s. 96).
2. Russell M. Nelson, "Stå som den sanna millenniegenerationen", Liahona, okt. 2016, s. 53.
3. Russell M. Nelson, "Val för evigheten" (världsomfattande andakt för unga vuxna, 15 maj 2022), broadcasts.ChurchofJesusChrist.org.
4. President Nelson har sagt: "Våra förbund binder oss till [Herren] och ger oss gudomlig kraft" (Russell M. Nelson, "Föra in Jesu Kristi kraft i våra liv", Liahona, maj 2017, s. 41). Se även D. Todd Christofferson, "Varför förbundsstigen?" Liahona, maj 2021, s. 116–119.

Hur **omvändelse** hjälpte mig att utvecklas

Coleen Mepania

När jag fortfarande var ganska ny som missionär bad missionspresidenten mig att vara tränare. Jag kände mig så otillräcklig. Hur skulle jag kunna lära en ny syster att vara en fantastisk missionär när jag inte var säker på att jag hade allt under kontroll själv?

Ärligt talat gjorde jag många misstag som tränare, och jag mådde dåligt över det ett tag. Men när jag började titta på mina svagheter och tillkortakommanden och försökte göra bättre ifrån mig fick jag ett vittnesbörd om att Herren ger oss "svaghet för att [vi] ska kunna bli ödmjuka" eftersom han kan göra så att "det svaga blir starkt" (Ether 12:27). Jag började lära mig mycket om omvändelse, som inte bara gäller när vi strular till det – det gäller alla gånger när vi vill bli mer som vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

Sedan jag kom hem från min mission har jag behövt förstå det mer än någonsin tidigare.

Att inte räkna till

Fastän jag älskade min mission hade jag svårt att tillämpa det jag lärde mig medan jag tjänade där i mitt liv efteråt. Det slutade med att jag återvände hem tidigare än väntat på grund av problem med psykisk ohälsa och sedan flyttade jag från mitt hem i Filippinerna till Förenade Arabemiraten för att börja arbeta.

Sedan jag flyttade hit har jag haft svårt att känna att jag gör framsteg och går framåt på förbundsstigen. Under min mission kunde jag ägna all min tid och energi åt evangeliet. Jag oroade mig ytterst lite för mina timliga behov eller vad jag skulle göra med mitt liv efter missionen. Men nu när jag försöker balansera andra krav i livet känns det som om jag hela tiden misslyckas.

Och eftersom jag saknar både den stöttande, trofasta gemenskap jag hade hemma i Filippinerna och en missionärs schema som gör framsteg mycket lättare och tydligare, känns det ibland som om jag inte går framåt alls.

Nya vanor och nytt hopp

När jag har fortsatt kämpa med de här känslorna har jag känt starkt att jag borde införa en vana som jag hade på min mission. Som missionär lärde jag mig hur viktigt det är att ha kontakt med min himmelske Fader varje kväll genom bön och att ärligt utvärdera mina handlingar varje dag. Jag frågade min himmelske Fader vad jag hade gjort bra, bad om förlåtelse för mina synder och om styrka att övervinna mina ofullkomligheter, och sedan frågade jag honom hur jag kunde göra bättre ifrån mig nästa dag.

Först var jag rädd för att göra det här efter min mission, särskilt eftersom det redan kändes som om jag svek mig själv och min himmelske Fader. Jag ville inte må ännu sämre på grund av mina tillkortakommanden. Men jag kom ihåg vad jag hade lärt mig på min mission: omvändelse ger glädje. Som äldste Craig C. Christensen i de sjuttios kворum har sagt: "Att dagligen omvända sig och komma till Jesus Kristus är vägen till att få uppleva glädje – glädje bortom vår föreställningsförmåga [se 1 Korintierbrevet 2:9]. Det är därför vi är här på jorden. Det är därför Gud utarbetade sin stora lycksalighetsplan för oss."¹

Jag är så tacksam för den maningen – att stämma av med min himmelske Fader varje dag har förändrat så mycket för mig. Insikten om att min himmelske Fader och Jesus Kristus ger mig chansen att göra bättre ifrån mig varje dag hjälper mig att ha större medkänsla med mig själv. Om de tror på mig tillräckligt

mycket för att ge mig fler chanser, varför skulle då inte även jag tro på mig?

Som president Russell M. Nelson har sagt: "Inget är mer befriande, mer förädlade eller mer avgörande för vår personliga utveckling än regelbunden, daglig inriktning på omvändelse ... Den är nyckeln till lycka och sinnesfrid."²

Omvändelse är utveckling

Sanningarna jag har lärt mig om omvändelse har hjälpt mig att förstå hur jag ska fortsätta utvecklas. Som president Nelson har sagt: "Omvändelse är nyckeln till utveckling. Ren tro för oss stadigt framåt på förbundsstigen."³ När jag omvänder mig får jag vägledning och försäkran från Herren. När jag omvänder mig håller jag mig nära honom.

Och genom att ha medlidande med mig själv och mina ansträngningar får jag motivation att fortsätta utvecklas. Jag känner mig motiverad att omvända mig när jag tror på att jag är värd ansträngningen. Jag vill vara närmare min himmelske Fader och Jesus Kristus när jag tror att jag är värdig deras kärlek.

Jag tror verkligen att det finns så mycket glädje, frid och lättnad i omvändelse, oavsett vad vi går igenom. Vänd dig till din himmelske Fader och Jesus Kristus. Be till din himmelske Fader för att få veta vad du kan göra för att komma närmare honom och Jesus Kristus och bli mer som de.

Jag vet att du kommer att känna deras kärlek och stöd – och mer medlidande med dig själv – när du gör det. ■

Författaren är från Filippinerna.

SLUTNOTER

1. Craig C. Christensen, "Det kan inte finnas något så intensivt och ljuvligt som min glädje var", *Liahona*, maj 2023, s. 47.
2. Russell M. Nelson, "Vi kan göra bättre och bli bättre", *Liahona*, maj 2019, s. 67.
3. Russell M. Nelson, "Styrkan i andligt momentum", *Liahona*, maj 2022, s. 98.

Om min himmelske Fader och Jesus Kristus tror på mig tillräckligt mycket för att fortsätta ge mig fler chanser, varför skulle jag då inte tro på mig själv också?

Om igen! Om igen! Ett livslångt lärande

Norman C. Hill

"En del förvånas över att jag startade ett onlineföretag senare i livet", säger Martha Paewai. "Några vänner sa till mig när jag började: 'Vad vet en samoansk kvinna med enbart begränsad arbetslivserfarenhet om marknadsföring?'"

Det finns ingen åldersgräns för lärande, brukar syster Paewai säga. Dessutom har hon mer inkomst och bättre arbetsförhållanden nu när hon arbetar hemifrån än vad hon hade när hon arbetade som hembiträde i Nya Zeeland. Det var svårt att starta ett företag, men hon lärde sig allteftersom och var villig att be andra om hjälp när det behövdes. "BYU-Pathway Worldwide gav mig självförtroendet att pröva något nytt också", säger hon.

Jim Ivins startade något nytt när han gick i pension som advokat. Han började inte bara försköna sin egen trädgård utan också många av hans barns trädgårdar. Han minns: "Jag tänkte på vilket arv jag ville lämna efter mig till dem. När min fru gick bort slog det mig att det här var något jag kunde göra för dem. Jag flyttade inte bara på stenar, utan i stället studerade jag trädgårdsanläggningar och experimenterade med olika tillvägagångssätt. När mina barnbarn är på besök eller när jag besöker dem så pratar vi inte bara. Vi studerar olika anläggningar och arbetar tillsammans på dem."

Laurie Terry ville alltid spela piano när hon var yngre, men på något sätt var det hennes syster som fick ta pianolektioner och inte hon själv. Så när hon gick i pension började hon ta lektioner. "Precis som med allt annat krävs det bara övning och en villighet att lära", säger hon. Nu, efter bara några år, ackompanjerar hon solister i kyrkan och spelar för sin egen skull. "Allt behöver inte vara ett framträdande", säger hon. "Ibland är den bästa publiken bara en själv."

Ett livslångt lärande är fortgående och meningsfullt. Vi är aldrig för gamla för att skaffa oss nya färdigheter, utveckla våra talanger eller ägna oss åt nya hobbyer. Och det vi uppnår i det här livet kommer att vara till nytta för oss för evigt (se Läran och förbunden 130:18-19).

Efter att ha fostrat sina barn tog Martha Paewai kurser genom BYU-Pathway Worldwide och startade sedan ett onlineföretag.

FOTO MED TILLSTÅND AV MARTHÄ PÄNEWAI

Syster Barbara B. Smith, som talade som Hjälpföreningens generalpresident under generalkonferensen i april 1978, berättade om en man som gick i pension vid 63 års ålder och var osäker på vad han kunde erbjuda utan ett heltidsjobb. Vid det laget, sa hon, hade han "ingen systerställning, inga hobbies, inga speciella intressen och inga planer för framtiden". Hon fortsatte: "Han var utlämnad till att försöka hitta ett nytt liv åt sig själv eller föra ett överksamt liv och dö. Det är med sorg jag kan tillägga att han faktiskt dog inom en kort tid."¹

Till skillnad från detta talade äldste Robert L. Backman om sin nya ställning som generalauktoritet emeritus under sitt sista generalkonferenstal. Han sa att han inte ville bli som de pensionärer om vilka det sades: "Han dog vid 70 års ålder men väntade med att bli begravd tills han var 85." I stället ville han fortsätta

växa och lära och utveckla ännu fler färdigheter och intressen.

Äldste Backman frågade sedan: "Vad gör man då?" och besvarade den viktiga frågan så här:

"En enda vers i Nya testamentet beskriver Frälsarens liv mellan tolv års ålder och den tid då han påbörjade sin verksamhet. Jag har citerat denna vers många gånger när jag har talat till ungdomar. Jag undrar om den inte gäller oss övriga i lika hög grad och i synnerhet de som är pensionärer. Lukas skrev: 'Och Jesus växte i vishet, ålder och välbehag inför Gud och människor' (Lukas 2:52)."²

President Ezra Taft Benson (1899–1994) uppmuntrade till samma slags lärande och tillväxt, oavsett ålder. När han talade till äldre medlemmar sa han: "Vi hoppas att era dagar är fyllda med saker att göra och många sätt varpå ni kan utföra tjänande åt andra ... Äldre betyder nästan alltid bättre, för er rikedom av visdom och

erfarenheter kan fortsätta att utvecklas då ni sträcker er ut till andra."

President Benson fortsatte genom att citera Mormons bok: "Lev dagligen i tacksägelse för den stora barmhärtighet och de många välsignelser som [Gud] skänker er" (se Alma 34:38).³

Sådan barmhärtighet och sådana välsignelser kommer av att vi ser framåt med hopp, drömmar och planer. Som sista dagars heliga tror vi på evig utveckling, vilket innefattar att vi förvärvar nya färdigheter och utvecklar nya talanger i *det här* livet, inte bara i nästa. Faktum är att sådan personlig utveckling och framåtanda i sig kan vara en nyckel till ett långt liv.⁴

Efter 40 år som läkare och militärofficer skadades Kerry Patterson när han var på ett rutinuppdrag i Afghanistan. Tvingad att pensionera sig som militär med en funktionsnedsättning sökte han efter annat att göra. Han ville inte bara ägna sina dagar åt att fiska, utan han och hans

fru Linda började studera igen vid ett lokalt community college.

”Jag gick en verkstadskurs på high school men har ingen annan yrkesutbildning efter det”, förklarar han. ”Ändå bestämde jag mig för att lära mig smida pistoler. Jag tyckte om att fixa människor som läkare och tänkte att jag genom att lära mig att fixa sådant som kräver maskineriprecision skulle hålla mig mentalt aktiv. Det var mycket svårare än jag trodde att ge mig in på något så nytt och annorlunda.” Men nu vid 71 års ålder, efter att ha slutfört alla obligatoriska kurser och fått nödvändiga licenser, har han mer att göra än han klarar av. Han har till och med anlitat en lärling som delar arbetsbördan och lär sig yrket.

Linda gick andra kurser vid samma college samtidigt som sin man. Eftersom deras sex barn var vuxna hade hon nu tid att ägna sig åt intresset för träslöjd och möbel-design. ”Jag var den enda kvinnan och definitivt den äldsta kursdeltagaren, men jag lät inte det avskräcka mig”, säger hon. ”Vissa projekt tog

längre tid för mig att genomföra än vad det gjorde för andra elever, men jag bara fortsatte.” Efter två års utbildning bygger hon nu specialanpassade skåp åt familjemedlemmar och andra. ”Nu kan jag hjälpa mina barn att renovera sina kök och hjälpa andra på orten som helt enkelt behöver lite hjälp med sina renoveringsprojekt hemma.”

Pat Morrell lät inte heller åldern hindra henne från att börja på något nytt. Hon behövde komplettera familjens inkomst och återvände till skolan när barnen var vuxna och studerade till sjuksköterska. Flera år senare tog hon examen från sjuksköterskeutbildningen och gör det som hon alltid har velat göra. ”Jag var inte någon bra student på high school, så jag var osäker på om jag kunde uppfylla kraven för utbildningen”, säger hon. ”Under sex år passade jag in lektioner mellan ett dagtidsjobb där jag städade hus och vårdade andra för att kunna ta examen. Förutom tid krävdes det också ihärdighet, tålamod och stöd från andra – och många välsignelser.”

Alla kanske inte startar ett nytt företag eller lär sig spela piano eller skapar trädgårdsanläggningar, men det finns ingen gräns för vad vi kan lära oss eller hur vi kan bredda oss med den tid som ofta finns tillgänglig senare i livet.

Vi lär oss nya fakta hela tiden men kanske inte nya färdigheter. När vi åldras kanske vi inte känner att vi kan bli nybörjare igen och tror att tiden och möjligheten har gått oss förbi. Så är det inte. En ny värld av lärande och äventyr och framsteg väntar oss om vi bara är villiga att försöka.

De som ser åldern som enbart en siffra och inte en barriär är gladare, har bättre kontakt med barnbarn och grannar och njuter av chansen att bli som Frälsaren, som ”gick omkring och gjorde gott” (Apostlagärningarna 10:38) under hela sitt liv. ■

Författaren är biträdande lektor vid Ballard Center for Social Impact på Brigham Young University.

Efter pensioneringen gick broder och syster Patterson tillbaka till skolan för att lära sig nya färdigheter: pistolsmideri och träslöjd.

TILLVÄXT GER LIVSLUST

"Fortsätt att utvecklas, mina bröder och systrar, oavsett om ni är trettio eller sjuttio. Er flit får åren att gå fortare förbi än ni kanske önskar, men de kommer att vara fyllda av ljuv och underbar livsglädje som blir kryddan i ert liv och gör er undervisning kraftfull."

Kyrkans presidenters lärdomar: Gordon B. Hinckley (2016), s. 240.

SLUTNOTER

1. Barbara B. Smith, "På ålderdomen", *Nordstjärnan*, okt. 1978, s. 149.
2. Robert L. Backman, "De gyllene åren", *Nordstjärnan*, jan. 1993, s. 12.
3. Ezra Taft Benson, "Till de äldre i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1990, s. 3, 5.
4. Se David Shultz, "Cheer Up! Optimists Live Longer", *Science*, 26 aug. 2019, science.org.

HJÄLPA UNGDOMAR FÖRBEREDA SIG FÖR ATT TA EMOT EN PATRIARKALISK VÄLSIGNELSE

Patriarkaliska välsignelser kan hjälpa ungdomar förstå sin eviga identitet och hålla sig kvar på förbundsstigen.

Två medlemmar i de sjuttios kворum – äldste Randall K. Bennett och äldste Kazuhiko Yamashita – kände sig inspirerade att tala om patriarkaliska välsignelser under generalkonferensen i april 2023. Äldste Bennett fick en patriarkalisk välsignelse när han var 12 år och sa att den var ”oerhört viktig” för honom när han var ung. Den hjälpte honom förstå sin eviga identitet och veta att han var ”älskad av min himmelske Fader och min Frälsare och att de var personligt engagerade i mitt liv”.

När han studerade den hjälpte det honom att känna den Helige Anden och inspirerade honom att studera skrifterna, be dagligen och följa profeternas lärdomar. ”Det var livsviktigt för mig att få min patriarkaliska välsignelse medan jag var ung och mitt vittnesbörd fortfarande spirade.”¹

Äldste Yamashita fick sin patriarkaliska välsignelse vid 19 års ålder, två år efter att han hade döpts. Äldste Yamashita sa att patriarkaliska välsignelser uppenbarar vår släktlinje i Israels hus och påminner oss om att ”vi [är] förbundets barn. Vi får Abrahams förbunds välsignelser när vi lyder evangeliets lagar och förrättningar.” Han sa också att när ungdomar förbereder sig för att ta emot en patriarkalisk välsignelse får de hjälp att öka sin tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus.²

Eftersom patriarkaliska välsignelser kan vara en sådan styrka för yngre medlemmar i kyrkan kan föräldrar och ledare samtala om några av de här frågorna med ungdomarna när de förbereder sig för att ta emot en patriarkalisk välsignelse.

Frågor och svar

Vad är en patriarkalisk välsignelse?

En patriarkalisk välsignelse är en särskild välsignelse som ges till en värdig medlem i kyrkan av en ordinerad patriark. Den innehåller råd från vår himmelske Fader som vägleder personen genom hela livet. Den låter medlemmen veta vilken av Israels stammar han eller hon tillhör. ”Din stam har inte nödvändigtvis något att göra med ras eller nationalitet. I stället har den att göra med ett antal andliga ansvar och utlovade välsignelser.”³ Den påminner medlemmen om, som Frälsaren sa, att ”ni är förbundets barn” (3 Nephi 20:26).

”En patriarkalisk välsignelse av en ordinerad patriark kan ge oss en stjärna att följa, som är en personlig uppenbarelse från Gud till var och en. Om vi följer denna stjärna är det mindre risk att vi snubblar och går vilse ...

En patriarkalisk välsignelse antyder vad [Gud] förväntar sig av oss och vilka möjligheter vi har.”⁴

Den som tar emot välsignelsen ska vara ”tillräckligt mogen för att förstå välsignelsens innebörd och dess heliga natur. Helst ska medlemmen vara ung nog så att många viktiga beslut i livet fortfarande ligger framför honom eller henne.”⁵

Det finns inget minimiålderskrav förutom att man ser till att ungdomarna förstår välsignelsens heliga natur, och nya medlemmar ”ska förstå evangeliets grundläggande lära”.⁶ Att få en välsignelse i relativt unga år kan hjälpa dem fatta viktiga beslut i livet när de är tonåringar och unga vuxna.

Behöver medlemmarna ha en viss ålder för att få en patriarkalisk välsignelse?

Vilka råd ges i den patriarkaliska välsignelsen?

”[En patriarkalisk välsignelse] är en helig riktlinje med råd, löften och information från Herren. Man bör emellertid inte vänta sig att välsignelsen i detalj berättar allt som kommer att hända en eller besvarar alla frågor.”⁷

Den kanske tar upp några men inte alla viktiga aspekter av medlemmens liv. Om den inte nämner något (som äktenskap eller en heltidsmission, till exempel), betyder det förstås inte att personen inte kan göra det.

Men en patriarkalisk välsignelse är specifik vägledning för personen direkt från vår himmelske Fader. President Thomas S. Monson (1927–2018) sa att en patriarkalisk välsignelse ”innehåller ... kapitel ur de eviga möjligheternas bok” och att den är ”en personlig Liahona som märker ut din kurs och leder dig på vägen”.⁸

Uppfylls alla välsignelser i den patriarkaliska välsignelsen i det här livet?

President James E. Faust (1920–2007) lovade: ”Vår patriarkaliska välsignelse blir ett ankare för själen, och om vi är värdiga kan varken döden eller djävulen beröva oss den uttalade välsignelsen. Det är välsignelser som vi kan njuta av nu och för evigt.”⁹

Mottagandet av de utlovade välsignelserna beror på våra ansträngningar och vår rättfärdighet. Om vi strävar efter att välja det rätta blir alla de utlovade välsignelserna våra. Men en del välsignelser kan komma i evigheterna.

De bestämmer först tid för att träffa biskopen eller grenspresidenten. Han håller en intervju och ger en rekommendation för patriarkalisk välsignelse. Sedan bokar de en tid med patriarken. Nära familjemedlemmar kan närvara vid välsignelsen.

En tid efter välsignelsen får mottagaren en kopia av välsignelsen. Den finns också på JesuKristiKyrka.org under ”Verktyg”.

För dem som är i speciella situationer, till exempel tjänar i det militära eller som missionär, ger *Allmän handbok* fler detaljer om hur man får en välsignelse.¹⁰

Hur får ungdomar en patriarkalisk välsignelse?

Kan föräldrar återge delar av sin patriarkaliska välsignelse för sina barn?

I *Allmän handbok* står det: ”Kyrkans medlemmar ... ska inte låta andra än närstående få ta del av dem. Patriarkaliska välsignelser ska inte läsas upp vid kyrkans möten eller andra offentliga sammankomster.”¹¹

Föräldrar och far- och morföräldrar kan hjälpa sina barn och barnbarn att förbereda sig för att ta emot en patriarkalisk välsignelse genom att berätta hur deras egna patriarkaliska välsignelser har inspirerat och väglett dem.

Lär dig mer om patriarkaliska välsignelser i Gospel Topics and Questions, "Patriarchal Blessings", topics.ChurchofJesusChrist.org.

Välsignelserna av en patriarkalisk välsignelse

En patriarkalisk välsignelse kan vara en underbar resurs i våra ungdomars liv. Den kan hjälpa dem att navigera livets utmaningar. Under svåra tider kan den ge dem hopp och hjälpa dem finna styrka i Frälsaren. Och den kan hjälpa dem under hela livet att förstå sanningen om vilka de är och vilka de kan bli.

Äldste Bennett sa: ”Genom att ofta studera min patriarkaliska välsignelse ökade min önskan att motstå frestelse. Detta hjälpte mig att få viljan och modet att omvända mig, och omvändelse blev alltmer en glädjefylld process.”¹²

President Monson gav följande råd: ”Din välsignelse ska inte vikas ihop snyggt och stoppas undan. Den ska inte ramas in och hängas upp eller publiceras. Den ska snarare läsas. Den ska älskas. Den ska efterföljas.”¹³

När dina barn börjar fundera på att ta emot sin patriarkaliska välsignelse, hjälp dem då förstå välsignelsens heliga natur och syfte. Uppmuntra dem att under bön bestämma när de ska ta emot en. Underskatta inte deras förmåga att lära och växa av sin patriarkaliska välsignelse även i unga år, särskilt med din hjälp. ■

TILL PRÄSTADÖMSLEDARE

Ungdomar kan komma till dig med frågor om en patriarkalisk välsignelse. När du undervisar och vittnar blir det lättare för barn och ungdomar att förbereda sig för att ta emot en egen välsignelse. Var uppmärksam på ungdomar som kanske inte får något stöd av sina föräldrar eller som kanske inte vet vad en patriarkalisk välsignelse är.

Många ungdomar ”är tillräckligt [mogna] för att förstå [den patriarkaliska] välsignelsens innebörd och dess heliga natur”, och vill ta emot en. I kyrkans handbok står det: ”Prästadsledare ska inte ange en minimiålder för mottagande av [en] patriarkalisk välsignelse.”¹⁴

SLUTNOTER

1. Randall K. Bennett, ”Din patriarkaliska välsignelse – inspirerad vägledning från din himmelske Fader”, *Liahona*, maj 2023, s. 42, 43.
2. Se Kazuhiko Yamashita, ”När ska du ta emot din patriarkaliska välsignelse?” *Liahona*, maj 2023, s. 89–90.
3. ”You Are Part of the House of Israel”, *Inspiration* (blogg), 20 mars 2022, ChurchofJesusChrist.org.
4. Se James E. Faust, ”Prästadsvälsignelser”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 62.
5. *Allmän handbok: Tjåna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, 18.17, JesuKristiKyrka.org.
6. *Allmän handbok*, 18.17.
7. Se James E. Faust, ”Prästadömet välsignelser”, s. 62.
8. Thomas S. Monson, ”Din patriarkaliska välsignelse: en Liahona av ljus”, *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 55.
9. Se James E. Faust, ”Prästadömet välsignelser”, s. 62.
10. Se *Allmän handbok*, 38.2.10.1–7.
11. *Allmän handbok*, 18.17.1.
12. Randall K. Bennett, ”Din patriarkaliska välsignelse – inspirerad vägledning från din himmelske Fader”, s. 43.
13. Thomas S. Monson, ”Din patriarkaliska välsignelse: en Liahona av ljus”, s. 55.
14. *Allmän handbok*, 18.17.

Hur hjälper tacksamhet oss att uthärda väl?

Alla får prövningar oavsett om de är rättfärdiga eller orättfärdiga. Hur vi väljer att reagera på prövningar och vart vi riktar vårt fokus gör all skillnad i världen.

AKTIVITET

Rollspela några svåra scenarier som din familj kan ställas inför eller har ställts inför tidigare. Samtala om hur ni kan hantera utmaningar med tacksamhet och tro.

Fokusera på tacksamhet

När Ismael dog sörjde hans döttrar hans död, men de sörjde också "över sina lidanden i vildmarken" (1 Nephi 16:35). De här kvinnorna hade utstått stora svårigheter, men deras fokus på sina prövningar fick dem att knota över profeten (Lehi) och förlora sina välsignelser ur sikte (se 1 Nephi 16:36).

Nephi upplevde samma svårigheter men knotade inte, inte ens när hans båge var trasig och gruppen inte kunde skaffa mat för en tid (se 1 Nephi 16:18–22). Han reagerade med tålamod och tro.

För Ismaels döttrar och deras män var det först när de tuktades av Herren som de omvände sig och "vände bort sin vrede" (se 1 Nephi 16:39). När Ismaels döttrar sedan åt rått kött i vildmarken kunde de ge mycket näring åt sina barn och de "var starka, ja, liksom männen, och de började uthärda färden utan knot" (1 Nephi 17:2).

Även om gruppen fortsatte att kämpa sig igenom "många svårigheter i vildmarken" (1 Nephi 17:1) noterade Nephi att Herrens välsignelser över dem var stora (se 1 Nephi 17:2).

Tacksamhet hjälper oss att se Herrens välsignelser oavsett våra prövningar.

Varför är motsatser så viktiga i Guds plan?

2 Nephi 2 undervisar Lehi om handlingsfrihet och om vår möjlighet att välja glädje och evigt liv. Men vi skulle inte kunna göra det valet om det inte fanns någon motsats. Lehi förklarar att utan motsatser ”skulle ingen rättfärdighet kunna finnas” (v. 11).

DISKUSSION

Motstånd innebär att vi möter utmaningar, men det innebär också att vi kan hitta något bra i våra prövningar. Vad kan du hitta som är bra i misslyckanden, förluster, ekonomiska påfrestningar eller andra utmaningar?

Ta en titt på 2 Nephi 2:11–13 för att fylla i följande uppställning:

Om vi inte hade ...	så skulle vi inte ha ...
döden	
synd	
förgänglighet	
ogudaktighet	
straff	
elände	

”Vi får alla uppleva olika motsatser som prövar

OSS. Några av dessa prov är frestelser att synda. Några är jordiska utmaningar som inte innebär synd. Några är mycket stora. Några är små. Några är pågående och andra är tillfälliga. Ingen av oss är undantagen.

Motsatserna gör att vi kan växa till det som vår himmelske Fader vill att vi ska bli.”

President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet,
 ”En motsats till allting”, *Liahona*, maj 2016, s. 115–116.

Hur kan vi leva på ett sätt som bringar lycka?

Ofta i livet kan vi göra misstaget att tro att lycka bara består av att ha roligt eller att inte ha några problem. Men enligt Mormons bok består varaktig lycka för en Jesu Kristi efterföljare av mycket mer.

Nephi sa: ”Vi levde på ett sätt som bringade lycka” (2 Nephi 5:27). Men betydde det att de var lyckliga för att de hade ett lätt liv? Naturligtvis inte! I 2 Nephi 4 beskriver Nephi problem som frustrerade honom. I kapitel 5 lär vi oss vad sann lycka består av.

SLUTNOT

1. Topics and Questions, ”Happiness”, topics. ChurchofJesusChrist.org.

DISKUSSION

Vilka aktiviteter eller ansträngningar hjälper er att leva på ett sätt som bringar lycka?

Källor till lycka

Hur kan vart och ett av följande ge oss lycka?

Familj och nära relationer

(se 2 Nephi 5:6)

Lydnad mot buden

(se 2 Nephi 5:10)

Arbete och oberoende

(se 2 Nephi 5:11, 14, 15, 17)

Gudsdyrkan i templet

(se 2 Nephi 5:16)

Tjänande

(se 2 Nephi 5:26)

Vad är verklig lycka?

”Många försöker finna lycka och självförverkligande i sådant som strider mot Herrens bud ...

Andra söker bara efter att ha roligt i livet. Med det som huvudmål låter de tillfällig njutning distrahera dem från varaktig lycka. De berövar sig den bestående glädjen av andlig tillväxt, tjänande och hårt arbete.

I vårt sökande efter lyckan bör vi minnas att den enda vägen till verklig lycka är att leva efter evangeliet. Vi finner frid och evig lycka när vi strävar efter att hålla buden, ber om styrka, omvänder oss från våra synder, deltar i sunda aktiviteter och utför meningsfullt tjänande.”¹

Vad kan Guds plan lära oss om honom?

När Jakob undervisar sitt folk om frälsningsplanen gläds han åt det som Gud har gjort möjligt för oss, särskilt att vi kan övervinna fysisk och andlig död. Jakobs lovord och lärdomar kan hjälpa oss att känna igen några av Guds gudomliga egenskaper. När vi inser hur Gud använder de här egenskaperna för att välsigna våra liv kan vi utveckla en närmare, mer vördnadsfull relation till honom.

DISKUSSION

Vilka egenskaper har Gud visat i era liv?

GUDOMLIGA EGENSKAPER

När du studerar 2 Nephi 9 kan du söka efter de gudomliga egenskaper som Jakob lovordar.

Hur kan vart och ett av följande ge oss lycka?

Visdom (v. 8)

Barmhärtighet (v. 8, 19, 53)

Nåd (v. 8, 53)

Godhet (v. 10)

Storhet (v. 17, 40)

Rättvisa (v. 17)

Helighet (v. 20)

Rättfärdighet (v. 41)

Följ Jakobs mönster och fyll i tomrummet med egenskaper som du har sett Gud visa: "O, hur storslagen är inte vår Guds _____."

Tänk på vad de här egenskaperna har att göra med det som Gud har gjort. Vilka stora ting har han gjort på grund av den han är?

Han försåg oss med medel

1 Nephi 17:3

Becca Aylworth Wright

Kyrkans tidskrifter

Nephi och hans familj uthärdade svåra prövningar när de lämnade Jerusalem och sökte sig till det utlovade landet. Precis som med oss skonade Herren dem inte alltid från att uthärda prövningar. Men liksom med oss var vår himmelske Fader där för att sörja för dem när de verkligen behövde det.

När Nephi och hans bröder hade gjort flera misslyckade försök att få tag på mässingsplåtarna, hade fått slut på andra alternativ och behövde gudomligt ingripande blev Nephi ledd av Anden (se 1 Nephi 4:6) och fick tag i plåtarna.

När familjen behövde gå ut i vildmarken men inte visste vart de skulle gå, gav Herren dem en kompass (se 1 Nephi 16:10).

När de gick hungriga en tid på grund av förlusten av Nephis båge, gjorde Nephi en ny båge och pil och fick ledning av Herren för att veta var han skulle hitta mat (se 1 Nephi 16:18–24).

När de kom till havet visade Herren Nephi hur han skulle bygga ett fartyg (se 1 Nephi 17:8).

Laman och Lemuel missbrukade sin handlingsfrihet och slog Nephi och Sam (se 1 Nephi 3:28), men när de försökte ta Nephis liv var hans mission ännu inte fullbordad, så Herren uppmanade Nephi att ge sig ut i vildmarken. När de hade ett behov skonades Nephi och hans familj. (Se 2 Nephi 5:4–5.)

Från den tid då Nephi lämnade Jerusalem tills han behövde lämna Laman och Lemuel färdades han långa sträckor, blev slagen med en käpp,

åt rått kött, hölls bunden i tre dagar på ett fartyg och förlorade både sin svärfar och sin far. Liksom med oss skonade inte hans rättfärdighet honom från lidande. Liksom vi uthärdade han jordelivets prövningar. Men när Nephi behövde Herren – i stunder av verklig nöd – var Herren alltid där.

Vi uthärdar svårigheter – ibland på grund av våra omständigheter eller val och ibland på grund av vad andra gör mot oss. Vi möter sorg, lidande och till och med död. Men om vi liksom Nephi lyssnar och litar på den Helige Anden kommer vår himmelske Fader att ge oss det vi verkligen behöver, enligt sin vilja och tidsplan. ■

Hämtar plåtarna av mässing

"Jag visste även att lagen var inristad på plåtarna av mässing.
Och vidare visste jag att Herren hade överlämnat Laban
i mina händer i den avsikten att jag skulle kunna komma
över uppteckningarna enligt hans befallningar."

1 Nephi 4:16-17

UNGA VUXNA

*Hur kan kunskap om
din identitet förbereda
dig för framtiden?*

30

TIONDE

**HUR SKULLE VI HA
RÅD ATT BETALA DET?**

10

TROFAST ÅLDRANDE

**LÄRA SIG NYA
FÄRDIGHETER
SENARE I LIVET**

36

PATRIARKALISKA
VÄLSIGNALSER

**HUR VI FÖRBEREDER
UNGDOMAR FÖR
ATT TA EMOT EN**

40

Lokala sidor

L2 Vi lämnar vardagens kultur bakom oss för att finna "Kristi sinne"
Äldste Robert F. Schwarz

L3 Att resa i tro
Terez Nilsson

L7 Rätt som det är så är just du den andra
Joel Hägglund

L8 Minnesord

L10 Tror du verkligen på Gud?
Sarah Elinge

L11 Avresande missionär
Aron Syvänen

L12 Hemkommen missionär
Oskar Palm

L13 Nygifta

L14 Göteborgs sommarutflykt
Angelica Ahlin

L15 Projektet Hindborg
AnnCathrine Hindborg

L16 Kontaktinformation

Vi lämnar vardagens kultur bakom oss för att finna "Kristi sinne"

Äldste Robert F. Schwarz, Storbritannien

Områdessjuttio i området Europa Nord

Trots dagar av underverk och skraddarsydd undervisning upptäcker Jesus att hans apostlar grälar. Inte så långt dessförinnan tar Petrus, Jakob och Johannes emot Jesu inbjudan att följa honom upp på ett högt berg där de tillsammans ser Mose och Elia medan Jesus förvandlas framför dem. Jesus och dessa utvalda elever lämnar berget och möter kaos. De upptäcker att andra lärjungar inte har kunnat uppfylla en orolig fars vädjan om att hela hans son som håller på att tyna bort. Efter att ha lugnat fadern helar Jesus den unge pojken och försäkrar sedan mer privat sina lärjungar att de kan göra samma sak om de hänger sig mer åt "bön och fasta"¹.

Efter allt detta, när de har färdats tillsammans i Galileen och anlänt till Kapernaum frågar Jesus sina elever: "Vad var det ni talade om på vägen?"² Slitna från småaktigt gnabbande för att möta den underbare Människosonen kan de mållösa lärjungarna inte förmå sig själva att ens viska ämnet de diskuterade längs vägen, nämligen "vem som var den störste"³.

Även om de är tillsammans med Jesus så misslyckas dessa lärjungar med att hysa hans tankar eller återspegla hans handlingar. Utan att tillrättavisa dem sätter sig Jesus lugnt, kallar de tolv till sin sida och förklarar: "Om någon vill vara den förste, så ska han vara den siste av alla och allas tjänare"⁴. Ute på stigen hade det som var "störst" verkat så tydligt, eller åtminstone tillräckligt tydligt för att få trofasta, Jesus-följande lärjungar in i samma debatt som plågade Josefs bröder, Laman och Lemuel och många andra i skrifterna och i vardagen⁵. Men

när Jesus fokuserar sitt ljus på deras tävlan förändras villkoren. Det som verkade vara viktigt är inte längre betydelsefullt, och det som hade varit osynligt lyser plötsligt.

När Paulus talar till korintierna bekräftar han att "tro skulle inte bygga på människors visdom ... eller den här världens härskare, som går mot sin undergång" utan på Guds kraft⁶. Som anhängare av Jesu Kristi återställda evangelium förstår vi att "världen" eller "människor" inte är problemet i sig. Sista dagars heliga välkomnar "all sanning som Gud förmedlar till sina barn, om den så införskaffas i ett laboratorium eller tas emot genom direkt uppenbarelse från honom"⁷. Enligt den trettonde trosartikeln och Paulus uppmaning både tror och hoppas vi "allting".

Men Jesu sätt att interagera med sina lärjungar visar att vi måste skilja oss från naturliga antaganden och låta honom lära oss nya sätt att vara, en ny kultur. "En oandlig människa", förklarar Paulus, "tar inte emot det som kommer från Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt ... För vem har lärt känna Herrens sinne? Vem kan undervisa honom? Men vi har Kristi sinne"⁸.

I varje generation har vi levande profeter som vägleder och undervisar oss om hur vi ska skilja våra sinnen från vardagen och "ha Kristi sinne". Vår levande profet i dag, president Russell M. Nelson, gör exakt detta. De som lyssnar på honom och tillämpar hans råd upptäcker att de kastar av sig begränsande inställningar och utvecklar Kristi sinne när de skapar frid⁹, bibehåller andligt momentum¹⁰, tar sig tid för Herren¹¹, besöker templet¹², låter Gud råda i sina liv¹³, hör honom¹⁴, omvänder sig¹⁵, söker och tar emot uppenbarelse¹⁶, och "tänker celestially" (vilket faktiskt "innebär att vara andligt sinnad")¹⁷. Vi hittar ett nytt jag och ett nytt sinne när vi engagerar oss i frälsningens och upphöjelsens arbete genom att lära känna och älska Jesus Kristus, ta hand om andras behov, inbjuda alla att ta emot Jesu Kristi evangelium och utföra verket att förena alla Guds barn för evigt. ■

SLUTNOTER

1. Se Markus 9:2–29.
2. Markus 9:33.
3. Markus 9:34.
4. Markus 9:35.
5. Se t.ex. 1 Moseboken 37, 2 Nephi 5:3.
6. 1 Korintierbrevet 2:5–6.
7. "Vad är sant?", generalkonferensen oktober 2022 (betoning tillagd).
8. 1 Korintierbrevet 2:14, 16.
9. "Fridsskapare sökes", generalkonferensen april 2023.
10. "Styrkan i andligt momentum", generalkonferensen april 2022.
11. "Ta dig tid för Herren", generalkonferensen oktober 2021.
12. "Templet och din andliga grund", generalkonferensen oktober 2021.
13. "Låt Gud råda", generalkonferensen oktober 2020.
14. "Hör honom", generalkonferensen april 2020.
15. "Vi kan göra bättre och bli bättre", generalkonferensen, april 2019.
16. "Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv", generalkonferensen april 2018.
17. "Tänk celestialt", generalkonferensen oktober 2023.

LOKALA SIDOR

Att resa i tro

Terez Nilsson, Lunds församling

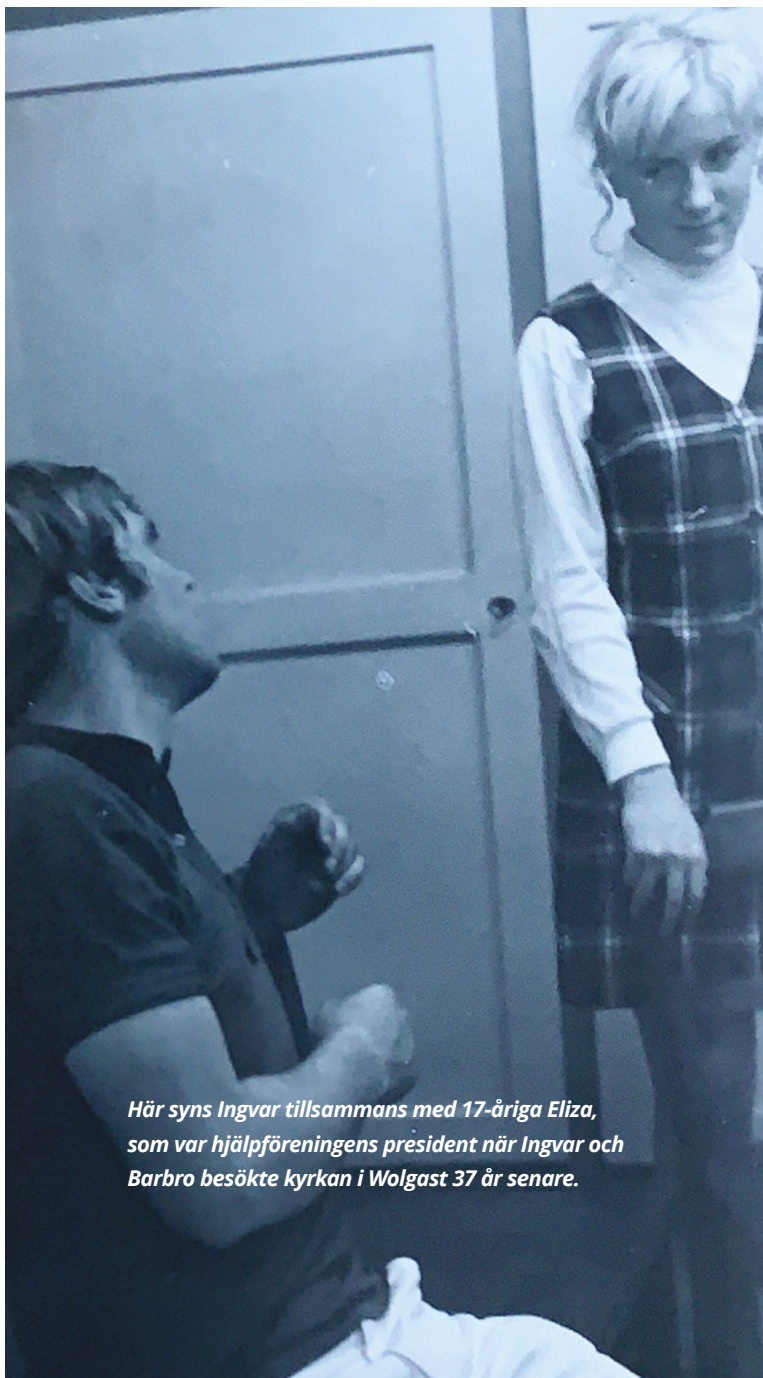
Medarbetare i templet i Köpenhamn

Som vi tidigare berättat tjänar Ingvar Olsson och hans hustru Barbro som tempeltjänare på heltid i templet i Köpenhamn. När Olssons nyligen presenterade sin gäst Dale Sundvall från Seattle som den missionär som knackade på Ingvars dörr för länge sedan, blev det naturligt att berätta för *Liahonas* läsare lite om det som hände i samband med att Ingvar blev medlem i kyrkan.

Ingvar och Barbro har elva vuxna barn och 31 barnbarn. De har sitt hem i Haninge i Stockholm. Många medlemmar i kyrkan har hört Ingvar tala på stora konferenser eftersom han tjänat både som stavsresident, regionrepresentant, områdessjuttio och tempelpresident.

Berättelsen börjar då han flyttade hem till familjen igen efter sin militärtjänstgöring.

Nu hände något som helt skulle förändra mitt liv. Två missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga knackade på vår dörr på Rymdtorget 2 i stadsdelen Bergsjön i Göteborg. Det var strax före jul, 1968.

Här syns Ingvar tillsammans med 17-åriga Eliza, som var hjälpföreningens president när Ingvar och Barbro besökte kyrkan i Wolgast 37 år senare.

Bilder från besöket i Wolgast som medlemmarna skickade till Ingvar i efterhand. Inte förrän långt senare förstod Ingvar att de aktiviteter som grenen gjorde i samband med hans besök kom till spontant just för att han kommit dit.

”Jag är inte intresserad. Men jag har en 20-årig son som inte är hemma för tillfället.” Så sa min mor till de två missionärerna som ringde på.

Varför sa hon så? Vi hade aldrig diskuterat religion och jag hade aldrig visat något intresse för religiösa frågor. Emellertid hade jag den senaste månaden faktiskt ställt mig själv frågan om vad det egentligen var för mening med det liv jag levde.

Missionärerna återkom. Det var Dale Sundvall och en kamrat som snart fick förflyttning. Han ersattes då av äldste James

Dallas. Jag tyckte att jag kunde lyssna på dem, eftersom de farit över halva jordklotet för sitt budskaps skull. På något sätt förändrades vårt hem när de var hemma hos oss. Det var som om det lyste om äldste Sundvall och äldste Dallas.

Jag lyssnade, studerade och trivdes med deras sällskap. Inför vårt tredje möte kände jag mig negativ, och uppförde mig också så.

Jag bar till och med in kaffe till mitt rum och rökte under presentationen. Besvikelsen lyste i missionärernas ansikten. Innan de skulle gå ombads jag att leda bönen. Allt förändrades. Mitt slutna hjärta öppnades då jag började uppsända min första bön. Orden jag yttrade om att jag ”skulle förstå, uppskatta och acceptera det underbara som missionärerna talat om” kom som från någon annan. Jag kände mig omtumlad men bekväm. Vid detta möte bestämdes också dopdatum för mig utan att jag riktigt visste vad det innebar.

Under mina fortsatta studier under missionärernas ledning välsignades jag med svar på mina stapplande men ärliga böner om att Mormons bok är sann. Missionärerna hänvisade till ett löfte i Mormons boks sista kapitel. ”Och jag uppmanar er att ni, när ni får dessa uppteckningar, frågar Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om inte dessa uppteckningar är sanna. Och om ni frågar med ett uppriktigt hjärta, med ärligt uppsåt och med tro

Ingvar spelade bland annat fotboll med medlemmarna i grenen.

på Kristus, ska han uppenbara sanningen om dem för er genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kan ni få veta sanningen om allting.”

Jag sa till missionärerna: ”Att fråga med tro på Kristus går inte, det är ju det jag inte har.” Äldste Sundvall slog då upp Alma 32 som handlar om tro. Där stod det att ”om ni inte kan göra mera än önska att tro, så låt denna önskan verka i er till dess ni tror så

mycket att ni kan ge plats i hjärtat för en del av mina ord”.

Jag minns så väl när jag prövade löftet om Mormons bok. En kväll i början av januari 1969, när jag bad i mitt rum och frågade om Mormons boks äkthet, fick jag ett tydligt svar att den var sann. Det fanns där bara inom mig, och fyllde mig. Jag tittade ut genom fönstret mot himlen och sa: ”Då finns du alltså.”

Trettondag jul 1969 var jag på bio med min vän Claes. Innan filmen började stod vi på trottoaren utanför biografen Fyren på Stigbergstorget. Jag sa då till Claes: ”Det här är den sista cigaretten jag röker.” Och så blev det. Cirka tre veckor efter min första kontakt med missionärerna döptes jag. Det skedde i möteshuset på Gnistgatan i Göteborg.

Det är märkligt hur fint min familj, släkt och vänner tog emot att jag blivit medlem. Jag tror inte att någon kände till kyrkan från tidigare.

När jag hade varit medlem en dryg månad ombads jag att tala om mitt inträde i kyrkan på en distriktskonferens. Det blev för mig en svettig stund. Att tala till en samling på 400 människor var helt nytt för mig. Inte desto mindre kom en stark känsla av gemenskap och tillhörighet över mig under talet. ”De vet vad jag vet, de vet hur jag känner, vi delar det här tillsammans”, tänkte jag.

Som aktiv idrottsman i handboll och fotboll tog Ingvar några modiga beslut vad gällde träning och matcher på söndagar. Klubbledningen var mycket tillmötesgående och gjorde till och med ändringar i sin planering för att Ingvar skulle kunna vara med.

När jag hade varit medlem i kyrkan i cirka ett och ett halvt år deltog jag i en idrottsresa till Wolgast i det forna Östtyskland. Vårt lag avancerade i turneringen och gick till finalen, som skulle spelas på en söndag. Jag körde

mina kamrater till idrottshallen, och därifrån tillbaka mot centrum av staden. Längs den stensatta gatan såg jag då ett litet välskött gult hus med texten "Kirche Jesu Kristi der Heiligen der Letzen Tage".

Jag stannade och talade på knagglig tyska med en syster, som berättade att bröderna var på konferens men skulle återkomma till sakramentsmötet. Här hade jag letts till en gren i kyrkan bakom järnridån, isolerad sedan andra världskriget, men som sprudlade av liv! De människor jag träffade saknade mycket av våra bekvämligheter, men jag har inte träffat ett lyckligare folk: enkla, ödmjuka, trofasta och kärleksfulla. Vi hade några underbara dagar tillsammans.

Vår reseledares fru, som deltagit på hela resan, presenterade sig sedan vid hemkomsten till Sverige som medlem i kyrkan. Hon sa att hon blivit imponerad av att en så ny medlem var stark nog att dricka mineralvatten i stället för det som lagkamraterna drack, och att jag stått fast i mitt beslut att inte spela i söndagens final. Denna syster, Sigröd Rose, blev en kort tid därefter fullt aktiv i kyrkan.

För mig tycks det som att Herren ständigt väntar på att få välsigna oss. De små offer jag gjorde under resan till Östtyskland var ingenting i jämförelse med den stora glädje och de andliga erfarenheter han gav mig tillbaka. Och så har det fortsatt att vara under resten av

min resa som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Tilläggsas kan att Ingvar, Barbro och några av deras vänner gjorde ett besök i

Dale Sundvall (t.v.) och Ingvar Olsson utanför det hus i Bergsjön där Ingvar bodde 1968 när missionärerna ringde på dörren.

Barbro och Ingvar tillsammans med Eliza Wiese och hennes make, när Ingvar återigen besökte kyrkan i Wolgast, 2007.

kyrkan i Wolgast 2007.

När hjälpföreningens

president, Eliza Wiese, hörde att sällskapet kom från Sverige berättade hon om en ung svensk handbollsspelare som besökt deras gren för 37 år sedan. "Det måste ha varit min man", förklarade Barbro glatt. Eliza Wiese hade varit 17 år den gången, men mindes tydligt de lyckliga dagar då grenen fick möjlighet att vara tillsammans med en medlem i kyrkan som kom "utifrån". ■

Rätt som det är så är just du den andra

Joel Hägglund, Vendelsö församling

Härom söndagen hade jag förmånen att få hålla en lektion i Primär. Av olika anledningar behövde jag förlita mig på den där alltför bekanta inspirationskällan sista-minutenpanik. Lektionen gick alldeles utmärkt och den kom att handla om tjänande. Barnen och jag kom fram till några punkter som är väl värda att läsa. Mycket nöje.

Det finns tre sorters människor. De som kan, de som vill och de som gör. I grova drag är vi alla medlemmar i de olika klanerna Kan, Vill eller Gör. Behovet av hjälp anser jag att alla ser eller har kunskap om; KAN. Vissa människor ser just behovet och tänker att här skulle man ju kunna hjälpa till; VILL. Och de verksamma bockar av vill och kan och lite till, alltså; GÖR.

En sak vi pratade om var hjärt- och lungräddning (HLR). Detta har alla, förhoppningsvis, lärt sig. Alla KAN. Det är ju så sällan man kan öva på riktigt, vilket kan förhindra en från att implementera detta agerande i verkligheten trots att man inte önskar någon person illa. VILL är således uppfyllt. Både mod och rättframhet krävs för att kunna sälla sig till de andra som GÖR. Det viktiga när HLR krävs är att inte en sekund går förlorad. Frågan om vilket man tillhör, KAN, VILL eller GÖR, är det för sent att fundera på där och då. För att öka chansen för den drabbades överlevnad behöver du tillhöra den sistnämnda.

Det kanske är ett extremt exempel, att tjäna på liv eller död, men principen är densamma. Om du måste ta en funderare på vad du tillhör när ett tillfälle för tjänande presenterar sig, då går många dyrbara ögonblick åt som skulle kunna vara till så mycket gagn för din nästa. Och ja, alla du möter är din nästa. Följer vi

Kristus exempel, han som tjänade ständigt och jämt, utan att ta hänsyn till hur han själv uppfattades. Behövdes det hjälpas någon gjorde han detta, oavsett olägligheten som drabbade honom.

Ofta innebär ju ett tjänandemoment att du just måste gå ur din väg, offra lite av din tid eller kanske rent av bli lite smutsig. Jag minns de tjänandeprojekt vi hade under min tid i Unga män med glädje. Jag är glad för den grunden jag fått, att jag förstått vikten av, och just den glädje som tjänande innebär. Äran ger jag mina föräldrar. På något sätt fick dom mig att förstå. På väg hem från skolan i sjunde klass så möter jag en äldre dam i en lång nedförsbacke. Hon bär på tunga matkassar och jag frågar om hon vill ha hjälp att bära. Ett jakande svar följer och jag gör en hundraåttiograderssvängom, fattar tag i hennes kassar och vi går tillsammans upp för resten av backen. Här blev det ju lite speciellt när jag mötte mina klasskamrater. Hade jag fokuserat på känslan av pinsamhet skulle jag nog stannat vid VILL, eller kanske bara KAN, men jag

tvekade inte. Väl uppe på krönet önskade jag damen farväl och jag vill tro att det nog var med glada steg jag började om min vandring hemåt.

Såklart jag inte tvingar alla människor att låta mig bära deras matkassar, men just där och då passade det perfekt. Kung Mosiah berättar i Mosiah 2:17 att det vi gör mot våra medmänniskor, det har vi också gjort mot vår Gud. Jag hoppas att jag kan ta mina tillfällen i akt, att alltid låta GÖR få sista ordet. ”Nästa gång” har aldrig hjälpt någon annan. KAN och VILL ska vi låta komma i skymundan för den mer mogna och utvecklade GÖR. ■

Minnesord

Solveig Nyberg

Solveig Nyberg, från Lunds församling, avled strax innan hon skulle fylla 95 år. Solveig formulerade sig så här: ”Det enda man vet när man blir så här gammal är att man snart får komma på släktkalas.”

Solveig var en studiebegåvad ung dam från Nykarleby i finländska Österbotten när hon på väg mot sina universitetsstudier drabbades av TBC, en sjukdom hennes mor avlidit i ett halvår tidigare. Sitt mäktiga vittnesbörd om Kristus hade Solveig fått dessförinnan genom att läsa Bibeln. Men nu kändes det som om Gud hade glömt henne. ”Min första högskola blev ett sanatorium”. Hjälpen kom genom den första medicinen som utvecklades mot TBC. Trots sjukdomen kunde Solveig gifta sig och få dottern Lisa.

Familjen flyttade sedan till Eskilstuna. Här kontaktades de av kyrkans missionärer. Solveig lyssnade intresserat, men maken ville inte gå den vägen. I Eskilstuna kom också den gudagivna

möjligheten att utbilda sig till lärare. Flera missionärer besökte familjen, men det skulle dröja tills Lisa var utflugnen innan Solveig följde rösten som manade till dop. Då hade även Lisa träffat missionärerna igen. Mor och dotter döptes samma vecka, Solveig i Eskilstuna och Lisa i Skåne. I mer än fyrtio år tjänade Solveig som lärare i Söndagsskolans klass för vuxna. Först i Eskilstuna och senare i Lund.

Skrivet av Terez Nilsson.

Lena Nilsson

När hösten med sina prunkande färger hade kommit till Malmö 1952 föddes en flicka till familjen Tingell med mor Elsa, far Bertil och tre äldre syskon.

Lena växte upp i Landskorna och Helsingborg men huvudsakligen i Malmö. I tonåren var hon ett år hos sin syster Inga-Lill som hade gift sig och bildat familj i Oregon. Där fick Lena gå i skolan. Hon fick också sin patriarkaliska välsignelse som var en tröst för henne när hon skulle flyga hem ensam.

Ett par år efter att hon tagit studenten på Malmö Latinskola satsade hon på att utbilda sig till lågstadielärare och hon kom in på lärarhögskolan i Härnösand 1973. Där mötte Erik upp henne på järnvägsstationen och hjälpte henne med det som hon just då behövde. Hon började studera Seminariet med Erik som lärare per korrespondens, eftersom han bodde i Sollefteå 8 mil inåt landet. Det blev en källa till gemensamma andliga erfarenheter.

Deras relation utvecklades till vigsel, tempeläktenskap, sex barn och sju flyttar för att till slut hamna i Kungsbacka 1999. Då hade även familjen utökats med en fosterdotter med ett synhandikapp. Lenas djupa tro, hennes omtanke om familjen

Solveig Nyberg vid Gudhems klosterruin i samband med 90-årsdagen 2018.

Bild på familjen Nilsson tagen 2017.

och människor omkring sig, folkdansen och hennes skaparglädje, i hemmet, i trädgården och i synnerhet vid symaskinen, helst med syvännerna, växte fram och fyllde hennes liv med glädje.

Under pandemin inbjöds hon att spela in ett tal 2021 som visades på Zoom till församlingen. Hon sa bland annat: "Min tro hjälper mig att känna lugn och trygghet i förvisningen om att det finns en mening med allt som händer, att vi är en del av någonting större och att det finns en avsikt med vår tillvaro ... När president Nelson inbjöd oss att dela med oss av våra känslor av tacksamhet i november kände jag att det är just det som har hjälpt mig genom de senaste årens omtumlande

Lena Nilsson år 2016.

LISA NYBERG

hälsoproblem. Jag har tackat för varje ny dag och för allt som har fungerat som det ska, för allt och alla som har välsignat mig i mitt liv. Det hjälper mig att vara glad, positiv och att ha hopp ... Jag såg ett citat av Leonard Cohen som fastnade hos mig: 'Det finns sprickor i allting. Det är där ljuset kommer in.' Prövningar och svagheter ger nya insikter om vi vill se dem ... Jag är tacksam för att Jesus har sagt att han genom sitt ljus ska laga våra sprickor så att vi kan fortsätta vårt liv in i evigheten på bästa möjliga sätt ... Jag är tacksam för det perspektiv på livet som hans evangelium ger oss."

Efter 5 års kamp mot cancern fortsatte Lena in i evigheten en solig vårmorgon den 21 april 2023 omgiven av sin Erik, yngsta dottern Anna och hennes man Martin.

Skrivet av Erik Nilsson. ■

Tror du verkligen på Gud?

Sarah Elinge, Hägerstens församling

En gång när jag gick i åttan eller nian blev jag omringad i omklädningsrummet av alla tjejerna i min klass efter en idrottslektion.

Jag minns att jag kände mig lite rädd och stressad. Sen frågade någon: "Tror du verkligen på Gud?!" Jag minns att jag tänkte "Jag vet inte vad jag tror än, jag vet att mamma och pappa tror på Gud! Mina lärare och ledare i kyrkan tror ... och i seminariet har jag fått lära mig att kunskap inte kommer förrän vi har prövat vår tro". Så där och då bad jag en kort, snabb bön

där jag bad Herren att om han finns, kan han snälla låta mig veta det, för jag tänker testa min tro och stå upp för honom?

Jag tog sedan ett djupt andetag och så svarade jag: ”Ja, det gör jag.” Ingen sa något, ringen splittrades och alla återgick till sitt. Kvar var jag med en varm stark brinnande känsla av att det jag sagt var rätt. När livet stormar eller när jag ibland ifrågasätter varför jag är kvar när så många lämnar, kan jag alltid gå tillbaka till det minnet och få känna Guds viskning: ”Jag finns, du har rätt! Jag älskar dig!” ■

Avresande missionär

Aron Syvänen, Borås församling

Jag är kallad till England Birmingham-missionen som heltidsmissionär. Jag vill åka för att sprida glädjen, kärleken, hoppet och kraften som Jesu Kristi evangelium ger alla som uppriktigt söker det.

Evangeliet har förändrat mitt liv på underbara sätt. Tack vare det tillsammans med de andliga upplevelser jag haft kan jag säga att jag har ett vittnesbörd om att Jesus Kristus lever och älskar oss. Jag vet att hans sanna evangelium är återställt till jorden i dag och att det är viktigt att vi sprider det så att alla människor får de välsignelser Gud vill ge oss – eviga välsignelser, men även frid och glädje i det här livet.

Jag kan från egna erfarenheter vittna om att perspektivet som evangeliet ger och kraften vi kan få från Gud kan lugna stormarna i våra liv och hjälp oss att inte bara utstå utan också övervinna problem vi har. Jag är så tacksam för möjligheten jag har att få tillbringa två år i England

och hjälpa människor och samtidigt fokusera på att bli mer lik min Frälsare Jesus Kristus. ■

Hemkommen missionär

Oskar Palm, Handens församling

Jag kom precis hem från att ha tjänat i England, London-missionen, och jag vill berätta om en gåva jag fick där, nämligen min lilla lilla bok.

Jesus lär oss att vi ska ta del av sakramentet för att minnas honom. Att försöka uppnå denna hjärtats förändring och att ständigt minnas honom är något som jag jobbar på. När jag förbereder mig för att ta del av sakramentet, så upplever jag att jag blir mer välsignad.

I min kvällsbön på lördagskvällar så brukar jag försöka tänka på saker som jag kan ändra i mitt liv för att justera riktningen lite, och komma lite närmare honom. Varje lördagskväll skriver jag ner dessa potentiella förändringar i min lilla lilla bok. Efter att sakramentsbönen på söndagar har blivit uppläst, så tänker jag tillbaka på vad jag skrev ner kvällen innan. Nästa vecka kan jag gå tillbaka och utvärdera om jag lyckades med de mål eller planer som jag satte upp för mig själv. Exempelvis brukar jag sätta upp mål på vem jag kan bjuda in till att ”come and see, come and feel, and come and belong”.

Den tillfredsställelse som jag känner när jag får vara ett instrument i Herrens verk är fantastisk. Jag vet att vi kan åstadkomma stora saker tillsammans med honom, och för mig har ett viktigt hjälpmedel varit min lilla lilla bok. ■

Nygifta

Göteborgs sommarutflykt

Angelica Ahlin, Borås församling

Solen strålade ner från en mestadels klar himmel denna lördag i augusti då Göteborgs stav träffades för den årliga sommarutflykten. Aktiviteten som ägde rum i Alingsåsparken lockade ungefär 200 personer, gamla som unga.

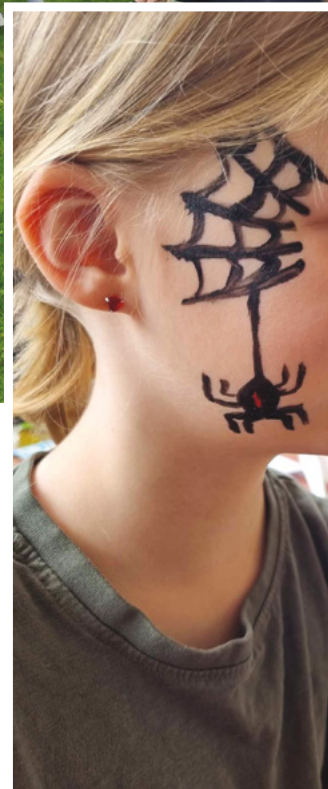
Dagen började med en välkomsthälsning följt av somrig allsång. Därefter startades grillen och den populära popcornmaskinen. Alla deltagare åt sin medhavda lunch och som efterrätt bjöds det på hembakade kakor och popcorn. Det var mycket trevligt att äta tillsammans och mingla med personer som man inte träffar så ofta.

När lunchen var slut erbjöds flera aktiviteter såsom femkamp, tipspromenad, Kahoot (en frågesport där man använder sin mobil), säckhoppning och dragkamp. Stämningen var på topp och kämpaglöden likaså.

En annan sak som erbjöds alla barn var ansiktsmålning som utfördes av en grupp Unga kvinnor från Skövde gren. Detta var ett omtyckt inslag och de flesta barnen som var där passade på att få ansiktsmålning (och en del vuxna också). Det fanns även en fotonörna där en fotograf fotade alla som ville ta kort enskilt, som familj eller med sina vänner.

Emmi var ett av de många barn som uppskattade ansiktsmålningen.

Den sista punkten på programmet var prisutdelning och sen var det dags för hemfärd. Dagen blev mycket lyckad och vi åkte hem nöjda och glada. Tack till alla som kom och gjorde det här till en minnesvärd dag. Och tack till alla som på olika sätt var med och bidrog med allt från bakning till genomförande av de olika aktiviteterna, från städning till att sköta popcornmaskinen! ■

Projektet Hindborg

AnnCathrine Hindborg, Utby församling

Påskan 1969 träffades Christer och jag på släktgården i Lerum där Christer och hans vänner hade en fest.

Hösten 1970 var vi förlovade och bodde ihop i en etta, nära Bellevue i Göteborg.

En dag knackade det på dörren. Jag öppnade och där stod två missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: äldste Erik Nilsson, numera patriark i Göteborgs stav, och äldste David Jones från Mesa i Arizona, USA.

De sa att de hade ett glatt budskap till oss. Jag var inte intresserad, men konstigt nog ville jag inte avvisa dem direkt, utan bad Christer ta hand om "knäppgökarna" som jag så vanvördigt uttryckte mig.

Han bjöd in dem, nyfiken på vad det glada budskapet kunde innebära?

Den första undervisningen tog Christer emot; jag satt i köket och ville inte delta. När jag hörde att han bestämde ytterligare en träff med missionärerna protesterade jag – det var väl onödigt att ge dem falska förhoppningar?

Men Christer menade att deras budskap var intressant och att han ville höra mer. Det glada budskapet var "att Gud åter talar till jorden genom profeter". Vid nästa undervisning och de följande deltog jag också. Vi och äldsterna var jämgamla och snart kändes de

som våra vänner. Allt de berättade lät intressant och logiskt i våra öron. Irma och Bjarne Persson blev våra entusiastiska "fellowshippare", som det kallades på den tiden. De var i samma ålder

och situation som oss och behövde också planera giftermål för att kunna bli medlemmar. Första gången vi besökte ett möte i kyrkan var i Utby församlings alldeles nyinvidga kapell. Där döptes vi också dagen efter vårt bröllop i maj 1971. Som genom ett trollslag försvann våra vänner missionärerna! Vi befann oss i en stor församling där medlemmarna myllrade, som vi upplevde det, som myror i korridoren. Vi kände oss helt bortkomna.

Visst hade vi något slags vittnesbörd om kyrkan och evangeliet, men mera logiska än andliga. Det dröjde bara 2-3 månader så var vi båda inaktiva. Nu följde några år då vi fick sporadiska besök av hemlärare och besökslärarinnor som kom och gick och såg att vi hade det bra på alla sätt. Men, vad vi kommer ihåg, ställdes aldrig några frågor om orsaken till att vi uteblev från möten och aktiviteter.

1972 flyttade vi till Upphärad utanför Trollhättan. Där fortsatte det på samma sätt – hemlärare och besökslärarinnor kom och gick, då och då. Irma och Bjarne var de som trofast höll sporadisk kontakt genom åren. Vi kände båda att

om det fanns en kyrka som var sann så var det Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och jag höll visdomsordet under en lång tid.

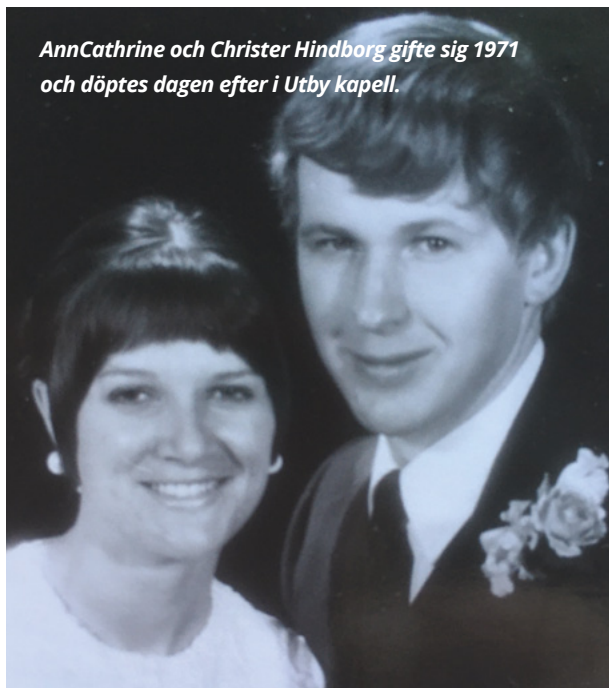
David Jones

Erik Nilsson

AnnCathrine och Christer Hindborg gifte sig 1971 och döptes dagen efter i Utby kapell.

1974 föddes vårt första barn, Carl Marcus, och nu började omgivningen undra när han skulle döpas? Men barndop är fel i Guds ögon – det hade vi lärt oss!

I samma veva började vi få besök av mer stadiga hemlärare: Sigge Nordén som då var grens-president i Trollhättans gren och hans rådgivare Stig Ström. De blev med tiden, precis som våra första missionärer, våra vänner. Nu kom frågorna: Vad undrade vi över? Vad var det vi inte förstod? De var duktiga på att förklara och reda ut våra dubier. Vi kände också att vi ville förankra Marcus någonstans och första gången vi besökte kyrkan igen var det för att han skulle välsignas.

Då var han en stor 7–8 månaders bebis. Nu var det 1975 och Trollhättans gren var en liten och ung församling; många par var i vår ålder med små barn. Vi kände oss hemma direkt; vi kände oss inkluderade och omhändertagna.

Till min stora överraskning ordnades det en babyafton för mig, något jag aldrig hört talas om innan.

Nu var vi mogna att utveckla våra andliga vittnesbörd. Jag minns första gången jag blev uppmanad att komma upp och bära mitt vittnesbörd på ett fastemöte. Jag sa till församlingen att jag inte visste om jag hade ett vittnesbörd men berättade

hur jag kände för flera principer och Sigge Nordén upplyste mig efteråt att det är just det som kallas vittnesbörd.

Vid ett tillfälle när jag hade fått ett ämbete som Hjälpföreningens sekreterare och skulle lämna en rapport på grens-presidentens skrivbord, fastnade mina ögon på ett papper med våra namn. Där var en redogörelse för det lyckade projektet att aktivera paret Hindborg! Lite snopet kändes det att vänskapen hade varit ett projekt från början, men det kan vi le åt nu.

Projektet ledde till att vi kom tillbaka till kyrkan och evangeliet och har inneburit stora välsignelser för oss båda, både personligen och som familj. För att nämna några saker som berikat våra liv, som aktiva medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, vill jag nämna att vi har fått andliga manifestationer som burit oss genom svårigheter; vi har ingått eviga förbund med Gud och varandra i templet. Och precis som med släktforskningen och det fortsatta kärleksarbetet i templet för våra anhöriga som lämnat jordelivet, har det inneburit en stor trygghet, glädje och tröst för oss.

Vi har fått roliga och lärorika upplevelser genom de olika ämbeten vi fått verka inom. Vi har fått många goda vänner för livet. Vår strävan är att hålla fast vid ledstången och fortsätta vår andliga utveckling livet ut.

Varför berätta detta nu, så långt efteråt? Kanske för att påminna om att det är viktigt att medlemmar backar upp nydöpta när missionärerna de fäst sig vid flyttar vidare? Kanske för att man inte ska ge upp om personer som slutar komma nästan direkt efter dopet? Kanske för att påminna om hur stor betydelse meningsfull stödverksamhet kan ha för dem som slutat komma till kyrkan? Kanske för att visa att det kan vara viktigt att inte backa för lite obekväma frågor? Det är svårt att veta om vi kunnat komma tillbaka tidigare med lite mer ansträngning från medlemmar och hemlärare/besökslärarinnor eller om vi behövde de här åren för att ”mogna”. Men helt klart blev vi till slut ett framgångsrikt projekt! ■

Kontaktinformation

Kan du bidra till de lokala sidorna i *Liahona*? Vi vill inbjuda fler att dela med sig av sina andliga upplevelser, missionsminnen eller andra trosstärkande historier. Mejla frågor och bidrag till: liahona.sverige@gmail.com. ■